

« БЪЛГАРІЯ » излиза въ срѣда и сѣбота.

Годишната цѣна прѣдплатена е: у Цариградъ 150 гр. кийме и вънъ отъ Цариградъ 40 беша.

Единъ листъ 4 гроша.

БЪЛГАРІЯ

ВЪСТНИКЪ ЗА БЪЛГАРСКИ-ТИ ИНТЕРЕСЫ.

Писмата които се отнасятъ до редакцията вадисватъ се до Драгана Цанкова.

Листа у които се ва подписката, отговарятъ за Вѣстникътъ. Нищо не се плаща за каквото се вѣдѣти въ « Българія ».

Подписката става: у Цариградъ при Драгана Цанкова управителя на Вѣстникътъ въ печатницата на Х. Д. Пан. Галата. — Въ Търново Г-на И. Кесимова Шисенъ Г-на Митко Рачева, въ Габрово у Г-на Ив. Грулова, въ Казанлъкъ у Г-на Ив. Вакандова, въ Плевенъ у Г-на Цвѣтана К. въ Ески-Загра Г-на Х. Г. Славева, въ Калотеръ у Г-на Х. И. Х. Дилова, въ Сливенъ у Г-на Г. Данчева, въ Пловдивъ у Г-на І. Груева, въ Пазарджикъ у Г-на Б. Миркова, въ Ямболъ Г-на Георги Мирагоса, въ Силистра у Г-на Р. Теодорова, въ Разградъ у Г-на Велико Петровъ, въ София у Г-на Ч. Мано Стоянова, въ Котелъ у Г-на Сав. Дзидовски, въ Джумая у Г-на Спиридонъ Петровъ, въ Самоковъ у Г-на Бр. Х. Гюрови, въ Дулина у Г-на И. Янкіева, въ Видинъ у Г-на Х. Т. Цанкова, въ Хисарско у Г-на Христофуза Чорбаджи, въ Ловичъ у Г-на М. Павлова, въ Кюстендилъ у Г-на Док. Ив. Христова, въ Велесъ у Г-на Г. Икономовъ, въ Солунъ Г-на К. Държеловицъ, въ Сивлиево у Г-на Миния Раткова, въ Бургасъ у Г-на Кочка Райкова, въ Свищовъ у Г-на Н. Д. Станчогу, въ Руссе у Г-на Цепра Златова, въ Гюргево у Г-на Бр. М. и А. Аврамовича, въ Ибраица у Г-на М. Поповича, въ Галацъ у Г-на Бр. Добровича, въ Варна у Г-на Д. Х. Тулевъ, въ Слъбкорешъ у Г-на Иванча Минцова, въ Тулча у Г-на Г. Д. Карловски, въ Измаилъ у Г-на Шопова, въ Карлово у Г-на Стефана П. Василева.

УПРАВИТЕЛЬ И ИЗДАТЕЛЬ ДРАГАНЪ ЦАНКОВЪ

Жеравна, 29-и 9/врія 1860.

Почтенный Господни!

Тая недѣля почтата мнѣхъ подырь три дни отъ обыкновенно то; причина на това забавяне бѣ смъртта на Татаринъ, коя го скоро постигна въ село Хасанъ Бейліи, 40 часа пасамъ отъ Едрине. Като са случаваша това, сюрюджинтъ са връщатъ назадъ въ рѣчении грѣлъ, та зематъ другъ Татаринъ и тогава излизатъ за пасамъ. Казахъ забави са, хичъ да не бѣ дохождала много подобрь щеше да е! защото нещѣме да научимъ тая скръбъ за сѣки Българинъ новинъ, то естъ, за отговора на Поргата върху Българскій въпросъ, за нагубното и непростителното заспало дѣйствуване на слѣпнѣтъ на водители. За Бога, кажете ни нѣма ли никакъ другъ надѣждъ? трѣба ли безъ друго да се подчинимъ на Гръцѣтъ? това ли са мисли отъ подкупени тѣ олія души? О! не, това е ужасна обидъ; тѣ, водители оладжакъ, ако мислятъ това, ако са мѣжатъ затова, за да ни подчинѣтъ на тия безбожници, на тия разорители на законѣтъ, нѣка знайтъ, че името нѣмъ ще остане прокѣто, то ще са произнася както и Юдиното, защото вина та е серавна: единътъ Христа прѣдаде, а другѣтъ цѣлъ народъ, милионы души мислятъ да продаждъ! Да ги убіе народното добро! И колко скапо щѣ ни продаждъ я! тамъ за нѣколко карбовцы, които тѣ наричатъ руски, а то въ самозъ дѣлъ Гръцкы, за да са деправи черковата, Българската въ Цариградъ Черкова! че никакъ ще остане неоправена глупость, безуміе до нѣма нече дѣ! Не ги ли е грѣхъ да мислятъ тѣй когато сѣки знай, че Българетѣ, при сички

оскъдниости, при сички стѣблчания отъ много страны; при притѣсеното си живѣяне не прѣставатъ да показватъ усърдіе камъ такъвысь богоугодны работы, свидѣтелства безбройны имаме, стига само да искаме да гледаме право. Кой незнае, че и въ наймазкытъ села съставляемы отъ 20 къщици и помалко са въздигнѣхъ храмове, храмове понекадъ доста красны и съвсемъ отъ камыкъ. Горкитѣ селяне готови сѣ да си даждъ и послѣдния аспръ за доброто, а и за цариградската черкова ли не щѣхъ да помогнатъ да са искара? Азъ вѣрвамъ, че щѣха, неврѣтливо щѣхъ, по еденъ грошъ да даде сѣка душа его ти 5, 000, 000 гр. и черковата искарана! Нѣ да видятъ, само по грошъ ли ще даде сѣкой? не! нѣа хора много да даждъ, нѣ трѣйтъ да видѣтъ, какъ ще трѣгнѣтъ, какъ ще идатъ другитѣ работы въ градѣтъ ви, щели си промѣнѣтъ чорбаджинтъ главитѣ или баремъ мезъцытъ, за да немислятъ, че народѣтъ е ставѣлъ само да тегли като волчета, безъ да му са даде отчетъ баремъ за поважнѣтъ, по интересатѣтъ народны работы. Какво ли мислятъ тѣ, Чорбаджій, да ли че народѣтъ не трѣба или не е способенъ да знае течеліето на работѣтъ, които те връшѣтъ въ народно име, та не сѣ до сега нищо казали, като исклучимъ брошурката която не станѣ толкова за българетѣ, колкото за.....

Тѣ сега сноватъ, тъкатъ, кроѣтъ и като дескатъ работѣтъ долѣто тѣмъ са ще, Т. Е. Додѣ си кроѣтъ и шѣятъ нови кесіи, които ще са напѣнѣтъ отъ позий патриархъ ще обявѣтъ на народѣтъ, че много са старали, нѣ обстоятелства та непомогнѣли. Проклѣтитѣ! за малко пари

затварѣтъ очитѣ на народнѣтъ надѣжды, потѣпкуватъ ползѣтъ ни и съ това привикѣтъ върху си прокѣтїето на сички ны. Тая недѣля вѣстници яко наранихъ сърцата на сичкитѣ ни селяне съ това, дѣго мирише на съединяване съ грѣцитѣ и макаръ това да не е още рѣшено, нѣ се пакъ нѣмъ са съчупи кефѣтъ. Колкото до мене и нѣкои мои прїятелі, нѣмъ сме вече готови да изнѣнимъ догмѣ, да оставимъ бащини вѣроистовѣдни обряды, нежелѣи да цѣлуимъ вече грѣцкѣ—Финаріогскѣ рѣжъ и да дадемъ нѣщо си на такѣвзи, що ни вадитъ очитѣ неспослѣ съ дарѣтъ ни.

Духовникѣтъ си неспѣдихме тѣзи див; попъ вѣлча извадихме отъ икономството и слѣдъ малко и отъ общината ще му виднѣтъ работѣтъ, заради не доброто му обхождане. При сичкитѣ му брѣдѣти недостаткы, той има и тажъ както бѣхъ ви писвалъ и попрѣди, спречъ че яката краде, другитѣ попове, спрочаситѣ, немогѣтъ да видѣтъ нѣщо отъ него, сичко омитъ.

Училището цѣкало та неавръзало. Учителѣтъ слатко си испочива на братовото си кафине дѣто са гласи, какво да слѣжѣтъ прѣдъ властите въ Сливенъ и да ни повикатъ, за да си отворне Димчо за това, че нѣй ли сме са напѣрили да казваме че земалъ училищный парѣ и про. нѣй сегитъ научили да ни напѣкѣтъ бунтовници, и тоза като рѣжѣтъ, безъ поитъ даны поиспытатъ ще ни обѣсѣтъ.

Това го хортуватъ безъ да помислятъ че кърджалийскитъ и Еничерскитъ връмена прѣминяхъ, и като го хортуватъ сами го върватъ.

ИЗГЛЕДЪ НА БЪЛГАР- СКИ-ТИ РАБОТИ

ЦАРИГРАДЪ Д-врія 5/17 1860

Научаваме ся че преминалата нсдѣля я-мало фарисейски съборъ въ Бейоглу отъ егониститъ въ една къща на единъ отъ тѣхъ. Въ този съборъ що ся е говорило и що ся е рѣшило, никой точно не знай. Но до колкото можахме да научимъ, хортувало ся пакъ за комисіята че ще бжде — и за пейивти членове кои може да сѣ. Изрѣкло ся тоже за да ся умножатъ членовѣ на комисіяга. — Спикитъ тѣзи ни показватъ че нашитъ чорбаджи имать юще надѣжди, мамать ся юще че ще може да ся свърши чрезъ тѣхното остроуміе нѣщо. Тешко! Нищо не шеше да бжде, ако тѣ за себе си само правяхъ това удоволствіе, но, по злополучіе тѣ, като мамать себе си, мамать и народътъ и го лъжатъ ежедневно.

Ние сме увѣрени че нашитъ чорбаджи сѣ въ голѣмо заблужденіе — и тѣхното събра-ніе става повече за утѣшеніе отъ колкото за измышленіе; зашто тѣ като загубихъ ума и душа, не знайтъ веки ни какво искать, ни какво търсятъ. Въпросътъ е яшата каноническа іераршія — и по причина на това, нѣ се отрѣкохмѣ отъ греческитъ патриархъ и на справедливото правителство прошеніе подадохмѣ въ тоя смисълъ. Сега като ся склонявахъ за комисія, то ще каже че ние ся отдалечяваме совѣтъ отъ предметъ си и подпадамѣ пакъ подъ фанариотското нго; зашто коя може да бжде цѣльтъ на тая комисія? никоя друга освѣн да ни погоди и склони въ вѣтхитъ патъ. Слѣдователно отъ една стърна ние сѣ отдалечаваме, отъ друга ся приближаваме — двѣ противности.

Сичкото това произхожда отъ непосредствіето на нашитъ водачи, отъ слабосттъ на тѣхното народно чувство, отъ преимуществото на една вещественна белки слава. Защо какво друго може человекъ да помисли като глѣда отъ една стърна нашитъ архиепископъ Иларіонъ да ся склонява и отклонява толкова скоро, отъ друга старча нашитъ представитель Търновски да ходи при греческитъ патриархъ?

Ние казвахмѣ че нашитъ Владика Иларіонъ

като мысли два дни добръ, рѣши ся, за най добръ способъ, за унижтъ, за потвърденіе на което врачъ на посланицитъ най драгоцѣнното нѣщо което народътъ му бѣше повѣрилъ. Въ дванайсѣтъ часа какво нѣщо може да го възвѣрне отъ неговото рѣшеніе? освѣн ... Ние знаемъ че единъ представитель, въ едно такова обстоятелство като нашето днесъ, не може да посѣти грцкитъ патриархъ преди да извѣсти народътъ какво може да го подкани въ това? освѣн една особна слава или единъ особенъ интересъ! ние чувахмѣ за това отвожданіе но не бѣхмѣ увѣрени, на послѣдокъ сега ся увѣрихмѣ и го казваме на народътъ.

При едни такива постѣпки, при едни такива непослѣдователности, какво веки можемъ да ся надѣмъ отъ нашитъ тѣзи избавители? Тѣхнитъ постѣпки освѣн дѣто ни показватъ частното тѣхно дѣйствиѣ, показватъ ни юще и подиграваніето народно. Ние казвамѣ тѣзи на народътъ да знае и вато ся увѣри, както ние, да глѣда способтъ чрезъ кого може да послѣгне онова което желай безъ да ся води по глупоститъ на едни такива любородци, които не знайтъ какво правятъ и народътъ даже въ срамъ вкарватъ.

Отъ Руссе получяваме една дописка която ни съобщава едно опроверганіе възъ това що казахмѣ въ броитъ отъ 4-16 ноемврія за Г. Мавриди. Дописникътъ ни като излиза добрата воля която Г. Мавриди има възъ народъ тѣ си и която е упозната отъ сичкии граждани, е припознатъ и отъ правителството за вѣренъ неговъ слуга. Сичко това публиката го е упознала до толкова дѣто може да свидочи сѣкоги за неговото добро обхожданиѣ къмъ народътъ съ примѣри; слѣдователно при едно такова народно начало, както Г. Мавридовото, той не може никог да бжде за свой интересъ защитникъ на владиката, нито на владиковитъ хора.

Ние вѣрваме че Г. Мавриди е единъ отъ първитъ въ Руссе, че има вліяніе предъ народътъ, и че може да е родолюбецъ и него не му отричаме, но го желаймѣ отъ все сърце; при сичко това нека ни дозволи дописникътъ да си кажемъ и ние миѣніето.

Че може единъ человекъ да има добри качества, ние не го отричаме, но потвърдѣвали ги сѣ дѣтита си, въ това зависи сичко. Ние жалимъ че дописникътъ не ни отговаря точно на онова което сме писали. Ако Г. Мавриди отъ истина бѣше такъвъ какъвто го сѣкамѣ, трѣбаше ли онъ да въ-сѣре прошеніето което народътъ бѣше при-

готвилъ да даде на Р. Везиръ за нашатъ независима іерархія? трѣбаше ли като народътъ поиска да изхвърли името на грцкитъ патриархъ както по други мѣста направяхъ да го възпре? Молнитъ честнитъ нашъ дописникъ който безпристрастно говори, да ни ся отговори тѣй и възъ тѣзи въпроса; тогива и ний ся убѣждаваме че ни измамили другитъ дописки. Ние доде не чюимѣ нѣкое противно движеніе, не желаймѣ никакъ да пишемъ, зашто не сме гонители на доброто, но на злото. За това нека ни довѣри нашитъ дописникъ че това не е било, и ние сме готови отъ все сърце да нападемъ възъ това който ни го е писалъ. Самото нашежеланіе е да имамѣ хора като Г. Мавриди, които при добрата воля да имать и добри дѣла за народътъ си. Защо какво имамѣ ний сѣ Г. Мавриди за да говоримъ за него тѣй, ако не бѣше доброто народно чувство да ни подкани? Ако нашето чувство бѣше съобразно съ неговитъ дѣла ние не само не щехмѣ да дерзнимъ да говоримъ противъ него, но щехмѣ съ сякакъвъ способъ да глѣдаме да го похвалимѣ както и сме го правили, за да убодримъ неговото родолюбіе. При горнитъ два важни въпроса, к нго оставатъ открити какво можемъ ние сега? Колкото и да кажемъ противъ съвѣстѣтъ си трѣба да говоримъ.

— Пишатъ ни отъ Софія че самоковци и Пиротчанини не смеляли да поскатъ Български владика, зашто може да имъ кажатъ: вѣ имате по между Софія, която е много по голѣма, при това и сѣ хора по образовани. Дописникътъ казва сетѣ че софійци повечето мыслятъ въ роскошности отъ колкото въздѣленіето на народното по скоро добро не знаятъ освѣн да даватъ съвѣти надъ угити.

Немами честь да познавамъ още Пиротчани, нѣ характерътъ на Самоковци ни е доста познатъ, и мажко ни да повѣруваме нашитъ Софійски дописникъ. Ние го молихъ да ни са изтъкуеа по подробно.

— Безъ да ритуряамъ нѣщо отъ насъ си ние излагамъ разсѣденія, на нашити родолюбци върху мыслѣта за нашето пакъ съединеніе съъ грцкитъ. Това е чудно, че това чувство са показува първо отъ едно село Жеравна.

При сичко това тѣ въ това отношеніе ся показватъ много безумни зашто като не сѣ вредни за себеси възпиратъ и другитъ слѣдователно да ся отрѣзватъ отъ нго фанариотско, тѣ не само катъ не мыслятъ, но и другитъ не допушатъ.

по злополучіе това несчасіе ся случва

га вредъ между нази — а най паче въ сегашното обстоятелство. Не сме като много събрании по малко отбрани; много знаят отъ назъ съвѣти да даватъ, но малко са оиъзи които ги изпълняватъ. По причина на това не е удивително че съгласіето не съществува; защо не само дето единъ сборъ челоуѣци хранятъ едно много малко приближително мнѣніе, но и сяки единъ има по едно особено. И тъй въѣсто съгласіе, недоумѣніе ся ражда.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРИЯ

Руссе 27 го 9 врія 1860.

Истинж, бай Драгане, чи единъ редакторъ на какъвъ да е журналъ, трѣбѣ да бѣде безпристрастенъ и да обнародува дописки или извѣстія, какъвто, му ся испращатъ и ли съобщаватъ, нъ не е работа мислж, да ся престѣпватъ предѣлнѣ на благообразіе то и умѣренностьж, които сж двѣ качества и служатъ и за поправенъ на недостатъци-ты на всяко лице, и отъ другъ страна, за облагородованъ на повѣденіето на лицето, за което става думата за обнародване.

Извинете смѣлостъж, съ която като истиннолюбивъ вы ся изразявамъ. Слѣдствателно щж да ви кажа предѣла на настояще-то си. Като спомоществователъ и редовенъ читателъ на българскыя журналъ, прочетохъ въ сръдашнѣи листъ на достопочитаемъи Вашии вѣсникъ и видехъ въ „изгѣда на бълг. работи“ поѣт дато 4-16 ноемвр. да описувате между другыти и слѣдующе-то, което като съвѣтъ лъжовно ще опровергая дерзостию:

„Увѣрять нѣ, казувате Вій, отъ Руссе чи нѣкой си българинъ Мавриди за свой е-интересъ, заназвалъ и защищавалъ (?) много безпѣтнѣ дѣла на владикъж, както и на негозыты хора.“ И като въ нареніе-съ правите разсѣждението си: Ако да нѣмахме таквыиъ българе, то до сега не тѣглявахме отъ грѣхны владикъ.

Предъ да влѣзж на вътрѣ и по чистж ствѣсть да ви опишувамъ доблыты които е правитъ и прави г. Мавриди, който, както е познато, е народенъ представитель предъ тукашнѣи Главни Царски мезинъ на Българскыи народъ, който населава едно отъ Крестныи мѣста на Европейскж Турція-Силистренскыи сѣлѣтъ; предъ да ви описва-ми подробно: повтарямъ да кажа, заслугыты, които г. мавриди е показалъ на единородни-ты си отъ край на търговското му попри-

ще, а особено отъ тригодишното му пред-ставителство, което е доказало чрезвычайно вѣрностьж и преданностьж си както и народнѣи предъ чесното ни Правителство, и при това е засвидетелствувано безкоры-стного му неуморно стараніе за доброто на единородныты си и слѣдователно на отече-ството си. Това е едно нѣщо неопровер-гаемо и за да ся подобрь увѣрите на ду-мыты ми, може да го научите отъ цѣлый градъ както и отъ градоветы принадлежащи на Силистренскыи сѣлѣтъ. затова като истиннолюбивъ не ся червенея да го повторително кажа: призовавамъ въкашныи съоте-чественици да потвърдятъ истинны ради, съ-щностьж на безпристрастныи ми думы.

Не казвамъ обаче чи единъ челоуѣкъ кол-кото и да ся труди за да заслужи на отече-ството си чи не може да угоди на вси-чкы и споредъ това несумнено, чи ако имж пріятелѣ ще имж и отъ завистъ и злобж не пріятелѣ. Виں сте мислж въ смѣтжж кате-горія съ вѣсника ви.

Вій бай Драгане, имали сте случай да опытате отъ близо дарбѣжж на остроуміе-то г. мавридиово, и слѣдователно достопо-хвалныи българскыи родолюбивы чувства които кѣмъ съотечественныи си храни и заради това мей почтенный, не трѣбоваше да бждите толкова лѣгковѣрѣж и да пра-вите такова безмѣстно расѣждение за г. ма-вриди. защото още трѣбж да кажа, Виں сте имали благовреміето да похвалите много пѣте публично достопохвалныи чувства на нашѣи отлаинѣи съотечественникъ г. мавриди Перото ся прострѣ повече отъ колкото азъ мисляхъ да пиша, нъ то (перото) ка-то е отзвѣтъ на нашыты мисли ся е о-тестранило повече отъ колкото азъ ся въ-ображявахъ преди да го вземж въ рѣжж и да сѣднж на масѣжж.

Азъ казувамъ и съ мене засѣдно трѣба да кажатъ и сички здравомыслящи чи единъ челоуѣкъ за каквото и да си обвинява трѣ-бж по първо да му ся докаже вината, а не отъ злословіе-плотъ на злоправіе то подбу-дени въкой си е искалъ да сж намѣри на хората съ васъ и да ви извѣсти унѣ новини, отъ рухчукъ. Лавъ олеуи да веръ биръ люе тютюнъ.

Прочее гдѣ е доказателството, гдѣ сж доказательства та че Г. Мавриди е отпѣтнѣи защитникъ на безпѣтныи ты дѣла на владикъж както и на неговыи ты хора? Моля, оногова продерзавиѣ Господина, който ви толкова несмысленно и простишки извѣстилъ да обнародва колко поскоро доказательства

на безсрамныи лъжы и клеветы за да по-знаемъ и нѣи съ какъвъ люлбонъ трѣбж да познаваме качества на всяко лице, защо-то нѣи протестираме противъ лъжеца и из-зыскаме приличногто удовлетвореніе на ли-цето г. мавридиово.

Единъ за сичкыты.

Хасково 1860 Ноем. 29—

Г. не Цанковъ

Като не сте имали отдавна новини отъ хасково, може да сте помислите че у него нема вече фанаріоти и мюзевирѣ, нъ не! —

Въ Хасково има едно същество. което прилича на свиня, пѣкъ да е свиня, не е! —ще ви го опиша дано да сж сятитѣ какво е: То ходи на два крака; а не на чѣтыре, като другы-ты свинѣта; въ то може да е отъ другъ родъ свинѣта? пей са, —на главѣжж носи тенжеръ; — носи като жена дълга коса и обличя са въ дългы дрехы и още има брада като пѣрѣж — чи то, може да рѣче нѣкой приличя на попъ? Попъ ли е, не ли е, да го наречемъ попъ, и да му туримъ и ния? хадъ да го рѣчемъ попъ Вълчу, защото приличя и на вълкъ.

Негово священство прѣди двѣ години е былъ ортакъ съ попъ Карамана. койго сега почива въ царство небесно. Въ това врѣмя имало въ Хасково, отъ се-лата едно ново попче; на имя попъ Ма-ринъ, когото поповете пращали по тях-на работа. — Въ Хасково има така нарѣчена чобанъ-махле, гдѣго тогава упрѣлъ единъ челоуѣкъ, който былъ на двѣ вѣчила; тая махла като была полъ рѣчените ортацы; попъ Вълчу пратилъ попа Марина да опѣе тоя човѣкъ и да му донесе 75 гр попъ Маринъ опшелъ, далъ тескерето. на оный да врѣви при Бога — зель тескере парасж 75 гр. и свѣрналъ, нъ на пѣтъ го сръщилъ Вълчо вня ортакъ и му рѣкъж: оня ли го — опяхъ, зели пары — зель дай ги; той ги дава и дохожда та обажда на попъ Вълча и му казва какво е направилъ и битиинъ ханрѣ! битиинъ дѣа. Прѣди недѣли попъ Вълчу хваща — Марина й му казва дай парыте, за оня човѣкъ дѣ-то оня прѣди двѣ години, той му отго-воря че ги е далъ още тогава на оргака му; той не ще да го слуша и отива да

го прекарва на конака. Повикали, тогава Марша — питатъ го ; А тоя рѣкълъ нѣмамъ да му давамъ. Вълкътъ ся обра-ща и казва, ханръ алажамъ варъ — алажамъ варса биръ еминъ-валаха бил-лехъ алажамъ варъ сж изливатъ отъ неговыти гнусны уста, при сичкото со-вѣтуванъ отъ кадиѣтъ, който го совѣту-валъ да се не кѣлие че е попъ; нъ свиня тебе знай ли ; Нъ да знаишь, че той е гърци попъ и сѣга не служи, защото въ църквѣтъ служатъ по български. Нѣ-говото сърдце е съборъ на лаволѣти и устата му — да сж расхождатъ и за това когато върви се глѣда на долу, да не бы някое дяволче да си искаже, отъ устата му, опашката си и да го видѣтъ челоуѣците, защото живъ ще го одератъ и ще лапѣлятъ кожата му съ слама, както правятъ съ вълците и ходятъ та събиратъ бакшишъ. Завчера св. Екате-рина два гърка призуваха на 25-го въ петькъ; а на 24 когато сичкыты дюкяне бяха затворили, те бѣха отворили.

Днесъ мезинишъ опредѣли на виното 22 ¹/₂ а на ракия-та 3 гр. гюрюсъ.

Въ Хасковскій округъ има единъ попъ Христо който давалъ на човѣците въ нужно врѣмя пари съ лихва; послѣ седеле, които бѣше зели исплатили ся той ги хваща сѣга та иска втори пътъ и имъ пратилъ запитіе да земе парите, човѣците рѣкли ние не даваме тѣй пари, да станемъ мурафа на конака и ако и-маме да му даваме, да му ги дадемъ и дохождатъ въ Хаскаво да сж мурафатъ, пъ пончето като видѣло работата хваща си кращата и така хората чякаха та си отидоха.

На хасковските гърци пуснали малко конски мухи тия дни та ся сж разба-зикали и трѣбва да си купятъ малко уиъ да ся усмиратъ до пътъ.

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

Въ двата си послѣдни бройове из-ложихме въ нѣколко рѣчи на читателъ тъ впечатлѣніето което сж направилъ въ Франція и въ цѣла Европа либерал-ни измѣненія дадени отъ француз-скитъ началникъ на народътъ му, чрезъ декретътъ отъ 24 ноември; ний из-

ложихме и нѣкои отъ разнѣи уцѣне-нія врѣзъ тоя предмѣтъ, направени отъ нѣколко англійски и французски вѣстници. Сега, за да дадемъ сякому съучастіето, справедливо е, сякаме, да оставимъ и нѣмскити вѣстници да си дадатъ мнѣніето. Ето по главни точки на единъ членъ когото *Австрий-ската газета* обнародва врѣзъ тия реформи :

» Едно правителство което ся тура противъ теченіето на епохата ся уе-динява. Франція е едно доказателство на това. Тя има толкова неприатели между народити. Ако и да е отдала превъсходни заслуги на Италианцити, тѣ пакъ ся страхуватъ отъ француз-ката система. Тя иска да спичели симпатіи на Англія, нъ Англія ся колебае и ся дърпа. Тогава само ше иматъ довѣреніе у политиката на Франція когато тая политика ся на-мѣри подъ единъ контролъ. Даже и въ Франція, духътъ за свобода ся движи изново. Народътъ, който имаше една свободна преса и една свободна кате-дра, много врѣме прѣди съсѣднѣ си, глѣда съ мъжа че ся намѣрва лишень отъ правата си. Народътъ зафаца да мисли, и не е възможно вече да му ся потѣпчатъ желаніята. И Императоръ Наполеонъ е разумѣлъ това. Рефор-мити които *Мониторътъ* обявлява не равностоятъ още съ една парюе-ментска Конституція нъ тия реформи сж устѣпни въ конституціалній смислъ.

» Не ся е отдало на французити друго освѣнъ едно малко начяло, нъ ако тѣ го искатъ тѣ ще получатъ повече; и оѣща ся че дѣйствител-нѣтъ началникъ на Франція ще имъ го отстъпи. Тоя декретъ на *Мониторътъ* е единъ знакъ на врѣмето; ще е врѣ-дително да примѣлимъ нѣкой тоя де-крегъ, и ще е повече отъ неопро-стимо да си затвори очити прѣдъ то-ва събитіе. »

Вѣстникъ *Остъ Дайче Постъ* по-казва и той, отъ своя стѣрна, важно-стъ та на реформити които сж станали у

Франція и ги уцѣнява спорѣдъ слѣду-ющіятъ начинъ.

« Не сме много любопитни за да испитваме по тънко, съ сякакъвъ видъ смѣлъ съвкупленія, причинити ко-ито могатъ да служатъ за основа на това рѣшеніе на французскитъ Импе-раторъ, или да познаимъ намѣреніята които тая вътрешна мѣрка може да има за външнѣти работи. Стига че едно либерално установленіе повече ся е създадо въ Европа, и ний ще поздравимъ съ радостъ такъвъ видъ установленія врѣдъ дѣто ся покажатъ.

» Ний не щѣмъ да считаме за го-лѣмъ политикъ онзи който би ни казалъ че не е отъ добра воля, нъ по причи-на на особенни идеи и на особенни намѣренія дѣто тия права сж ся отстъ-пали на Царството и на Камарити. Онова което ни ся види значително въ тая реформа, е че императорътъ кой-то ся бори съ революціята и който ся намѣрва на главата на една военна имперія и на една непреодолима сила, не може нито иска да ся противи на диктаніята на народити къмъ свободни и простонародни установленія, и това е едно доказателство по вече че необ-ходимостьта на едно съпричастіе на народътъ въ вървежатъ на правите-лството зафаца да ся припознава въ сичка Европа. Защото каквото и да могатъ да кажатъ, това е единъ голѣмъ исторически законъ че никоя власть неможе да избѣгне за много врѣме, даже и въ онова което ся отнеса на вътрѣшнѣти й учреждения, отъ вліяні-ето на съсѣднѣ си. Какво щѣше да значи Франція, която, отъ една стѣрна, иска да бѣде съюзница на Англія, ко-ято, отъ друга, иска да подкрепи ко-нституціалната Италия, ако тя не бѣше свободна въ своята вътрешность. Въ-ншната политика е побудила отъ и-стинна тия вътрѣшнѣ мѣрки, нъ тия мѣ-рки сж едно събитіе.

» Европа глѣда изново, въ единъ отъ главни си Царства, единъ само-властенъ господар да раздѣля своята

власть съ Камарити, не само видимо, нъ на истина. Голѣмита либерални стремлєнія на времето не можиха по-не да не ся припознаятъ по много време отъ единъ императоръ толко силенъ и толко могущественъ какъвъ то е Императоръ Наполеонъ. »

— Гаета ся се държи. Бомбардированіето не е още започнало, и въ Туринъ ся надѣватъ че положеніето на франція прѣдъ това крайно прибѣжище на Неаполскіятъ царъ не ще ся забави да ся излѣчи. Тая надѣжда ся основава врѣзъ повити реформи направени на 24 ноемврія. Генералъ Боско вѣзаль въ Гаета и ся преставилъ на войскити отъ царятъ францеско II който му изразилъ удоволствіето катого го гледалъ изново при него. Слѣдъ това генералътъ зель командата да пешцити.

Лютенантъ-генералъ Кутрофіона матоваренъ съ една особена миссія отъ Неаполскіятъ царъ пріелъ ся отъ Императоръ Наполеона на 27 ноемврія. Казватъ какъ Императорътъ ся обещаль да улєсни изнасеніето на захирето опредѣлено на гарнизоната въ Гаета. Числото на войската на неаполскіятъ царъ ся вѣскаче на 12,500 души; нъ піемонтескити вѣстници мислятъ че знаятъ какъ болєсть та тифусъ жени тая малка войска.

Послѣднити новини отъ тоя градъ извѣстяватъ какъ на 24 ноемврийскити нападнахъ врѣзъ Піемонтесити съ намерєніе да ги вѣспратъ въ дѣлата нмъ и да нмъ сринатъ опова което сѣ изработили; нъ Піемонтесити ги пріели съ една голѣма енергія. Слѣдъ една жива борба и слѣдъ една загуба еднаква и отъ двѣти страни, нападнахити си влезли въ крепостта.

Подтвърдява ся че Царятъ францеско II билъ доста болєнь и поискаль отъ Викторъ-Еммануила да му прати доктора Роналіе; нъ защото тоя докторъ билъ много болєнь, Сардинскіятъ царъ му проводилъ другъ единъ докторъ. Увѣриватъ още въ Туринъ че падна-

ліятъ монархъ ще остави рѣшително Гаета слѣдъ нѣколко дни. Италийскити вѣстници повтарятъ врѣзъ тоя предметъ новината че Русія ся съединила съ Англія и Франція да съвѣгватъ царятъ да остави проекти ти си за противдєніе. Испанскіятъ посланикъ е сзміялъ членъ отъ дипломатическото тѣло който не е отишелъ въ Римъ и на неговото вліяніе отдаватъ отказваніето на Францеска II да ся склони на тия съвѣти.

— Франкфортскіятъ кореспондентъ на *Северната пчела* обявлява слѣдующето врѣзъ една пруска Нота отпосителна на Варшавското вижданіе. Нии оставяме тоя кореспондентъ да ся отговаря за точността и истината на своятъ членъ:

» Въ състояніе сжмъ да подтвърдя, казва той, че Прусія ся готви да проводи една циркулярна Нота врѣзъ Варшавското вижданіе, въ която г-нъ Шлайнциъ иска да яокаже намѣреніята на Берлинскіятъ кабинетъ въ нѣкой въпроси, и, между други, въ ези относителенъ на задлжителността която искатъ да му наложатъ за да промѣни политиката си въ вѣпросити които не ся относятъ право до прускити интереси. Въ тоя циркуляръ Прусія обявлява че тя ще упражнява вліяніето си колкото пакти й ся види че трѣба да го стори катоедна голѣма сила; нъ тя иска, въ тия случаи да може да дѣйствова съ сяка свобода и да разсжжда за нѣщата спорѣдъ своити особени убежденія а не съобразно съ чуждити интереси. Възижно е тая нота да не е изяснена точно въ тия израженія които азъ изложихъ, нъ азъ сжмъ увѣренъ че тя, колкото въ основата, не ще никакъ да различава, и за да ся увѣрити по добръ, азъ ще ви проводжъ текстътъ й. Вениційскіятъ вѣпросъ ся сяатря отъ Прусія катоединъ вѣпросъ чисто европейски а не австро-италийски. »

— Научаваме ся още отъ С. Петербургскіятъ вѣстникъ какъ лютенантъ-генералъ Кутрофіано, про-

воденъ отъ Н. В. царятъ на Двѣти-Синциліи въ извѣредна мисія, ималь чєстѣта да ся пріеже въ одіенція отъ Н. В. Императоръ Александра.

— Една телеграфическа депеша извѣстява че Пекинъ ся зель отъ съюзити войски. Главнити органи на англійска-та прєса хортугавъ разновидно врѣзъ положеніето на работити въ Кина. Отъ разнити извѣстія които идатъ отъ тая чястъ на земята, должити три събитія ся видятъ да сж положителни:

1° Поробєнити които паднали въ рѣцѣти на Кипезити не ся злотвориха и не сж въ бѣдствіе.

2° Между тия поробєни не сж намѣрвани единъ французинъ.

3° Приговорити слѣдватъ да ся вѣршатъ съ голѣма дѣятелностъ, и ако трактатътъ не ся е още подписаль увѣриватъ че това обстоятелство трѣба да ся отдаде на подигваніето на нови претенції отъ Англійцити катоеискаха Пей-ко до Чаугъ-Чеу, градъ положенъ на 20 километри растоїаніе отъ Пекинъ, да бжде отворенъ на мореплаваніето на сичкити сили и Тієнь-Чю да бжде едно пристанище дѣто чужестранни си търговци да можатъ да си стоварятъ стокити.

Ако и да сж важни тия исканія, вѣрватъ че, по слѣдствіе на страшното положеніе на съюзната сила и съ помощта на помирителніятъ духъ на приговорницити ще ся сполучи да ся подпишє единъ трактатъ.

— Единъ членъ когото вѣстникъ *Конституционелъ* обнародва подъ тѣмніятъ подписъ на секретаринъ на ре дакціята, заслужва да ся забележи защо ся види да е едно тѣкување почти-официально на императорскіятъ декретъ отъ 24 ноемврія. Въ уцѣненіята си, тѣлкователътъ отива до конституціята на 1852 на която предварителната рєчь обємашє тия редовце

« Една конституція е дѣло на вѣрѣмето; не може да ся остави единъ много широкъ пѣтъ на улѣченіята.

Това начало положено катое основа на повити реформи съчинителътъ на

членът казва че ся е видяло на правителството на Императорът че времето си извършило дѣлото, и че чястъ е дошълъ щото сичките голѣми тѣла на Царството трѣба да съдѣйствувать чрезъ една помощ по дѣятелна и съ повече енергія за величіето и благоденствието на царството.

Нѣкои пороци ся бѣха забелязали въ горереченото положеніе на работи, найпаче недостаточността на средствата за правителството и за царството да обяви и да покаже мисльта си. Сички, страдаха отъ това положеніе, Сенатъ Законодателно Тѣло даже и Правителството. Набѣдено отъ вътрѣ както и отъ вънъ, правителството нѣмаше доста власть за да ся защити, защото гласътъ на представленіето бѣше безъ екъ вънъ отъ преградата си.

Отъ тѣмъ, мѣрките зети наскоро, мѣрки които отласкватъ всяка спѣшка въ припираніето, позволяватъ на припиранти да званѣжтъ въ общенародността и подновяватъ представителното правленіе.

Тука тълкователятъ поставѣж една разлика. « Между представителното правленіе, казва той, на което тѣ мѣрки ни даватъ пълнотата и парламентското правленіе, което произведи двѣти революціи на 1830 и 1848, има една разлика която раздѣля контролтъ на борбата, и която различава една власть която ся просвѣщава отъ една поробена власть.

« Въ настоящата система, императорътъ не ся покрива съ една мечтателна отвѣтственостъ, която не ще да е друго освѣнъ едно скрито робство; министрити му сж неговити агенти; той ги наименоува на мѣсто да имъ ся подлага; управленіето му е независимо за да е той здраво; политиката му не е подчинена на едно избираніе което нѣма довѣреніе у него, тя ся показва безъ да ся подчини; ти върви съгласи о съ мѣстѣто на царството. »

За да докара това слѣдствие стана

опова съвкупленіе което ся декретирова на 4 ноемврія, което съвокупленіе безъ да туря изпълнителната власть прѣдъ камарити, позволи ѣ да си даде гласътъ съ сяка законна власть. Освѣнъ това, правителството е представено на законодателното Тѣло чрезъ съвѣтътъ на царството; нѣ съвѣтници на Царството като нѣматъ миссия за да бждатъ подкрепителити на политически въпроси, слѣдува отъ тѣмъ необходимостта да ся направятъ министри безъ портфой които ще подкрепяватъ проектити на правителството и ще присѣтствувать на съвѣтити. Повѣрени на правителството прѣдъ народнитѣ представленія, те те изложатъ тѣмъ императорската политика която ще да защищавать, безъ да умалатъ управленіето.

Като дохожда до въпросътъ на свободити които тѣ реформи трѣба да дадатъ на френцуската преса *Конституціонелътъ* прилага;

« Предположиха точно че това умноженіе на свободата дадена на законодателнитѣ припиранія ще има благополучни слѣдствія за пресата Ний всякоги сме желали да би било възможно да ся уширочи полето на полемиката, и ний вѣрваме че, подъ законодателството което ся тури въ дѣйствіе, като слѣдва да ся прикладива съ мѣдростъ и умѣренность, пресата ще оѣсти своята независимостъ по обезпечена и нейнати рола по значителна. »

— Ако важността на декретътъ отъ 24 ноемврія бѣше възвърнала за малко вѣрѣя общото вниманіе отъ италийскіятъ въпросъ, тя не го въспира обаче да ся върне изново въжъз дѣлата които ся относятъ до тѣмъ въпросъ. И ний гледаме това вниманіе да ся разбужда пакъ отъ една политическа нота отъ Г. де Кавура въ отвѣтъ на нотата която бѣше ся проводила на сардинското правителство, минатіятъ 15 октомврія, отъ министрътъ на вън-

шнги работи на Прусія. Въпросътъ на началото което произведе италийското движеніе, с тѣмъ ясно изложенъ Испитътъ и припираніето, на които тѣмъ въпросъ е подчиненъ отъ Г. де Кавура, ако и да ся основава въжъз причини по изпърво призовани или изчерпени отъ исторически источники отъ които нѣкои не ся оправдаватъ освѣнъ чрезъ правото на силата, не сж изложени за това съ по малко оторитетъ и много умѣренность. Основата въжъз която ся подпира разсѣженіето на г. де Кавура е тая: Какъ може сардинското правителство да ся е нарушило, както го претендирова пруската нота, международнитѣ права като е дало своята помощ на едни народонаселенія вече освободени отъ своити правителства когато това право ся припозна, въ разни обстоятелства, на царства положени въ условія по малко пріятни. Слѣдъ като призовава многочислени исторически свидетелства, Г. де Кавуръ ся мѣчи да истжакува дѣйствіето на Ниемонтъ въ послѣднитѣ прилюченія, дѣйствіе превъсходно съхранително прѣдъ бунтовнитѣ и анархическитѣ стремленія кротивъ които сардинската ентервенція бѣше една гаранция. И като заключение ясно, точно, формалино и което ся види да е превъсходната дума на въпросътъ, Г. де Кавуръ казва като свършва: « Ний сме Италия и ний дѣйствуваме въ нейното имя. »

Слѣдъ едно такова обявленіе припирната ся сключва и не остава вече друго освѣнъ да чѣкати приключеніята да му дадатъ своето потвърденіе.

Ето текстътъ на отговорътъ на сардинското правителство на пруската депеша отъ 13 октомврія:

На Г. кошта де Лоне, извънреденъ посланикъ и пълномощена министръ на Н. В. въ Берлинъ.

Туринъ, 9 ноемврія 1860.

Господине коште,

Г. коштъ Брассіе де Севъ-Симонъ ми даде съобщеніе отъ една депеша

писана въ Кобленцъ, миналиятъ 13 октомврий, въ която Г. баронъ де Шлайницъ, слѣдъ като показва желанието на Берлинскіятъ кабинетъ да държи добри сношенія съ Сардинія, ни показва разномислието въ намѣреніята което съществува между правителството на царятъ и правителството на князь регентъ въ уцѣненіята на приключеніята които ся изпълниха въ Италия.

Баронъ де Шлайницъ, слѣдъ като за белязва че политиката на правителството на царятъ, изложена въ Меморандумъ отъ 12 септемврія, ся основава врѣзъ пълното право на народности, прибрзва да приложи че е далечъ отъ да не припознава високата цѣна на ар одната идея, идея която е напяроти въ съществениятъ и високо припознатіятъ двигателъ на пруската политика въ Германия.

Нъ на цеговити очи това начало не трѣба да ся туря въ противленіе съ правилата на правото на договорити людія отъ страхъ да не ся смѣти типичната на Европа и да не ся завлечатъ народи и правителства въ цѣлѣтъ на революційи, (сѣбува)

Съкакви нѣща и Новини

—Намираме въ Левантъ Хералдъ.

Нучуваме ся отъ добръ источникъ че работата на сардински-ти кораби за които споменахме въ нашиятъ листъ отъ миналата недѣля ся расправила между Портата и генералъ Дюрандо врѣзъ основата че корабити които сѣ фанаха ще ся пуснатъ и ще ся върнатъ въ Генуа съ тѣхнитъ по законни товари.

Членътъ отъ миналата седмица бѣше неточенъ, защото ній ся научихме послѣ че два кораба ся фанаха на Сулина а не единъ. Трети други между пять тѣхъ употребени въ това тайно принасеніе минали, както го върватъ, Босфорътъ и Сулина бѣзъ да ся отгріятъ и стварили своити съмнителни товари врѣзъ нѣкои точки на гор-

нитъ Дунавъ. Нѣма други новини врѣзъ тѣ три кораби.

Ній ще забѣлежимъ че, ако официалниятъ вѣстникъ и да е казалъ нѣщо си за онова що казахми миналата недѣля, читателитъ ни трѣба да ни върватъ за онова което имъ казваме, по причина че нашии новини ни идатъ отъ единъ источникъ който не ни позволява да ся съмнѣваме за неговата достовѣрность.

—За напрежъ сичкити сентенции на Тиджеретятъ трѣба да ся обнародватъ въ турскіятъ вѣстникъ. Ній ще извлечими и обнародваме онѣя които ще и матъ нѣкоя важность.

—Миналиятъ цетакъ архиепископъти на Синодѣтъ и първенцити отъ грѣцкити ся събраха въ Патрикната съ намѣреніе да разгледатъ състояніето на народната каса. Архиепископътъ отъ Арта, който изпълняваше до нинѣ касіерскити длѣжности и на когото смѣткити ся намѣриха точно въ рѣдъ и управленіето удобрено, даде сѣтиѣ оставката си и Зворникскіятъ архиепископъ ся избра за смѣта та служба. Слѣдъ това Събраніето рѣши да засми отъ членовити на грѣцкото общество една малка сума за привременни нужди на касата. Една сускрипция направена за тѣя цѣль още въ Събраніето произведе повече отъ 400 хиляди гроша.

—Извлечиме слѣдующето отъ една кореспонденция отъ Бейрутъ до *Енденанданс бѣлжъ*:

Стѣва два дѣза какъ обикалямъ Либанскити планини. Тоя нѣтъ азъ обикахъ почти сичкити села които пострадаха отъ послѣдната вътрешна война. Азъ искахъ да упозная три важни точки: мненіето на Друзити и на християнити врѣзъ слученити приключенія; числото на загубата на християнити; най послѣ географіята и произвѣденіята на това мѣсто.....

Днесъ може нѣкой да патува въ Либанъ бѣзъ никакъвъ страхъ както отъ Парисъ до Бруксѣлъ; нѣкой нищо не ти казва и съкой ти прибира добръ.

Отецъ Русо езунтски миссiонеръ, дига, въ едно писмо пратено до единъ француски вѣстникъ, загубата на либанскити християни на 400,000 милиони франги. Спорѣдъ моего уцѣненіе, основано врѣзъ онова което азъ видяхъ, азъ намѣрвамъ това число прикалено отъ вѣнъ мѣрката. Дѣйствително, какъ може да ся намѣри това число въ едно мѣсто толкова сиромашко. Отъ истина сичко ся упостоши въ християнскити села, кѣши покѣпнени и пр. нѣ колко чини една арабска кѣша съставена отъ една само одаѣ и една груба тераца за стрѣха. Ако кажемъ едно врѣзъ друго че всяка кѣша струва хиляда франги, не ще да кажемъ право. Прочее, числото на изгорѣлите кѣши не заминува 10,000. Новѣшанити сѣ почти никѣви, защото въ арабски ти кѣши нѣма нито дулаи нито кревати и сичкити хора спягъ врѣзъ ругозски, а си покачватъ дрехити на дървени казѣши забичени постѣяги. Трѣба да ся забележи още че много отъ изгорѣлите кѣши принадлежяха на турци или на друзи. Колкото за парити, тѣ бедни Либанити нѣмаха много. Кѣшнити драгоценни нѣща и най много жетвата на бубити, която ся бѣше свѣршила въ началото на приключеніята, съставятъ най голѣмото число въ загубата на християнити. Сичкити буби ся отграднаха отъ друзити, нѣ една часть отъ парити и кѣшнити драгоценни неща можиха да ся скрѣгъ. Загубата врѣзъ говедата е ни каква.

на Дамаскъ, градъ когото нестѣмъ сѣе обикалъ, християнити изгубиха най много. Тамъ излагатъ много търговци които сѣ купили много драгоценни нѣща за много милиони. Приемайтъ още като точна цѣната два милиона франги кояго отецъ Русо дава на манастирѣтъ дѣто добрити отци Лазаристи живеятъ, ако много лица и да Увѣрватъ че той струвалъ сѣ сѣзи четвъртината на тѣя сума. Нѣ, азъ не видя да е възможно да пристигне човѣкъ до едно число което ся приближава до 400,000 милиона франги и азъ ся съгласявамъ че сѣ четвъртината на тѣя сума Маронитити си изваждатъ зарѣжъ, и още сичелатъ бѣла отгорѣ.

Естествении произвѣденія на мѣстото сѣ обширни, нѣ до днесъ не ся знаели да ся ползуютъ. Човѣкъ може да намѣри сичкити Европейски произвѣденія, и отгорѣ това онѣи на топлити мѣста.

Вѣстникъ *лю Куріе дю Діманш* обнародва едно приключеніе доста комическо което смятало духовенството на една отъ Парискити махли. Въ единъ отъ класовети на катихизътъ, единъ свѣщенникъ питаше едно дете-ще 11 до 12 годишно имената му и прѣкорити му. Неофитътъ става на крака като завъртава каскета та си съ прѣстити си и отговаря: — « Азъ ся зва Гарибалди В.....! » Голѣмъ шумъ между слушители; попътъ смяеиъ пита пакъ детето. — « То ти е името на фамилията; нѣ прѣкорътъ ти. — Гарибалди, ви казвамъ. — Това ния не е на нѣкой свѣтецъ. — Мене ми дадоха това имя на рождението ми, на 1848. »

— Пишатъ отъ Петербургъ до *колоньската газета*:

Ще издаватъ въ Лайпцигъ единъ руски вѣстникъ съ заглавіе *Будушность*, комуто главниятъ сѣтрудникъ ще е князь Долгоруки, братовецътъ на нашиятъ началникъ на политическата полиція. Тоя листъ, отъ когото не ни дошло до сега друго освѣнъ нѣкои нумера като обявленія, ще има много повече важностъ отъ *Колюколниз* (Звънецътъ), който ся обнародва въ Лондра.

Лондонскіятъ листъ ся ограничава да откаква, да напада и да псува. Рускиятъ вѣстникъ, който ще ся обнародва въ Лайпцигъ, има една положителна програма отъ наставленія прилични да ся изпълнятъ. Той иска едно установленіе за Русія, сиречь Юграиченіе на Императарската властъ, на опредѣленити права на Царсвата, гласътъ за данѣтъ.

— Извѣстятъ че Даудъ ефенди, директоръ на управленіето на телеграфическити линии, слѣдъ като наредилъ службити на разнити бюрата които сѣ подчинени подъ неговото наглеждане, ще ся занимай за учреждението на едно приуготовително теле-графическо училище въ едно мѣсто опредѣлено

отъ Императорското Правителство, срещу средоточното бюро въ Цариградъ. Сѣки види нужността на едно такова заведеніе, днесъ когато телеграфическата служба зима въ Турція едно значително развитіе.

Амлюантѣ ти достойни и умни които вече щеся узнаватъ преди влѣзатъ въ служба, ще могатъ така да ся приготвятъ и не ще бѣда вече нужно да ся прибѣгва до чуждо-странни амлюантѣ.

— Сѣюзнитѣ сили като пристигнали на Тіенъ-Чинъ, намѣрили тоя градъ съединенъ съ Пекинъ чрезъ единъ великолѣпенъ пътъ посланъ съ малки камечета и кремачета, който е погоренъ отъ истиятъ родъ европейски пѣтища въ това че не остава на повърхността си дѣждовнитѣ води и изсхва въ нѣколко минути туку като пристане дѣждътъ. Жителити на тоя градъ обявили че главнитѣ пѣтища въ Кина били устроени спорѣдъ истиятъ начинъ, и че тоя обичай сѣществувалъ отъ много вѣкове. Като обложимъ събитіята, можимъ да намеримъ че тоя способъ да ся постилатъ пѣтищата така ся е внесалъ право отъ Кина въ Англія. Заменито те посолство на Лордъ Макартней е познато, който, на 1792, можи да иди до Пекинъ. Лордъ Макартней и други много Лордове като ся върнаха въ Англія на 1799 направиха разни съобщенія на Царското Лондонско Общество. Макадамъ направи на Бристолъ на 1801 единъ каменъ пѣтъ и си даде името на тая система на която кинезкото происхождание ни ся види неопровергаемо. Извѣстно е сякому че тая система ся употрѣблява днесъ отъ сѣчкіятъ свѣтъ.

— По царска заповѣдь, Тефикъ ефенди ся наименова министръ на финанциити и ся въздигна на чинътъ чиновникъ 1-вѣй класъ, 1-вѣй рѣдъ.

— Извличаме слѣдующити редовци отъ една кореспонденція пратена отъ Едерне до Ж. де Константинополь отъ 6(и. к.) декември:

« Извѣстія които пристигнаха отъ Цювдивъ, правятъ едно много печално описаніе връзъ положеніето на грѣцкіятъ архієпископъ на тоя градъ къмъ своето стадо, отгосително на годишніятъ Деверъ когото тоя духовенъ началникъ прибиралъ съ една строгоси необикновена, събиратели на архієпископството насилватъ беднитѣ селяни да си плащатъ борджътъ, да иматъ или нѣматъ стрѣдно, въ тоя послѣденъ случай, продаватъ имъ медити сѣчва или какви да бѣдатъ предмети които ся намиратъ въ къщити; други пакъ ся устрашаватъ съ афоризма ако не доплататъ на чѣсътъ, онова което имъ искатъ; съ една дума, нѣщата ся видатъ да ся достигнали до една степенъ отъ една истинска тѣжестъ. »

Врочитаме въ Лезандъ Херадъ слѣдующето:

« Слѣдъ нашето послѣдно разказваніе на распрята между Грѣцити и Българети В. Порта прибѣгна на справедливитѣ средства за да сполучи да испита истината и справедливостта на оплакованіята на Българити противъ православнитѣ църковни грѣци начѣлства. Една комисія, подъ предсѣдателството на единъ мусульманскъ чиновникъ и съставена отъ петъ грѣци и петъ Българи, ся опредѣли за да испита точкити на распрята, и, ако е възможно, да намѣри едно средство за примиряваніе. Тая послѣпка казватъ е причинена по слѣдствие на двѣ бурни събрания направени миналата седмица отъ българскити представители въ които во голѣмата частъ рѣши за чистото и просто за уніята съ Римъ. Една помалка частъ съ влияние която ся показваже благодарна съ измѣненіята на сѣщото положеніе на нѣщата (*statu quo*) и сѣвѣтуваше за да представи тая работа още единъ пѣтъ, предъ да ся рѣши нѣщо, на В. Порта. Обаче това ся свали доло, и предъ една крайна тѣжестъ отъ разни обстоятелства, Правителството (безъ да сѣвѣта политическото затрудненіе) като мысли да отвърне съблизніта на едно такова отцѣпваніе, опредѣли горѣпомянатата Комисія. Каквото и да бѣде слѣдствието на една такава мѣрка ний сме увѣрени отъ едно убѣдоуменіе което е поднало добръ положеніето на противнитѣ партіи, че има много малко надѣжди отцѣпваніето да може да ся прѣдвари. »

Лезандъ Херадъ е слѣдъ извѣстенъ за миналата Комисія. Нити е станала, нити пакъ вървува нѣкой, че ще стане такава Комисія.

Туряни прѣдъ очити на читателити си рапортътъ (мазбатата), който Н. В. великиятъ Везиръ дава на Н. В. Султанътъ за пжтуваніето си въ България.

Параграфътъ отъ тоя рапортъ дѣто говори за злоупотребленіята, направени отъ грцкото духовенство, и за средствата измислени отъ грцкото събрание за да имъ турятъ единъ край, параграфъ, казуващъ, ще привлече вниманіето на нашити Българи. И наистина, той е достоенъ въ сѣко отношеніе да са размисли серіозно отъ нашити истински съотечественици.

Сѣкоги сми казували че въпросътъ за възобновеніето на нашата Іерархія и за релігиозното въздиганіе на нашата народностъ съсъ редътъ на другити христіански народности на Имперіята, е единъ въпросъ който надминува силата на чисто-свѣтската власть на Н. В. Султанътъ надъ насъ.

„Гичко косто добросклонността за Н. В. Султанътъ може да направи на насъ въ това отнѣшеніе, казали сми още сѣкоги, ограничава си въ да са принася съсъ грцкити владыци същотъ, както са принася съсъ другити граждане на Царството. Ако единъ гражданинъ, на примѣръ, са отличилъ съ една добра работа, могатъ да го наградятъ за нея съсъ нѣкой нишанъ. Напротивъ, ако са пренася злѣ, проведатъ го въ ханусъ, въ терсаната или на Св. Гора.

Нъ ако стане въпросъ за да даде една черковна Іерархія на нѣкой народъ наскоро похристіанинъ, или да въздигли една развадена Іерархія на единъ христіански народъ, твърдѣ е явно, че това надминува силата нѣ само на едно правителство, косто не е христіанско нъ още на едно какво да е христіанско правителство.

Наистина, Исусъ Христосъ не каза на нѣкой царъ: върху тебе ще създамъ черковата си; на тебе ще дамъ ключовити на небесното царство; или пакъ: пасми агнетата ласили овцити; или още: иди проповѣдувай евангеліето на сичкити народи; дай имъ вла-

дѣсти; утвърди тіа владыци въ вѣрата карайги да иматъ едно черковно поведеніе.

Нъ, това не са рече на този или онзи царъ; това дору не са рече на този или онзи апостолъ; това не са рече нити на този или онзи патрикъ; нъ това са рече на Св. Апостола Петра само, и само на насѣлници на Св. Петра Светити. Оти останѣхъ и припознахъ длъжността да изпълняватъ тѣзи високи работи.

Истина, че мекеретата казуватъ противното. Нъ нѣ знаемъ че и тіа мекерета пѣматъ вдѣхновеніето на Св. Духъ. Онзи или подобрь оня, отъ които сичкити тіа мекерета зематъ вдѣхновеніето и проповѣдуватъ евангеліето, сж чорбаджити Белкимъ нашити Българе не знаятъ днесъ сичкити че пѣкои чорбаджій ималъ едно евангеліе различно отъ онова на христіанити, т. е. едно евангеліе писано съсъ пари намѣсто да е писано съсъ слова, и че, намѣсто апостоли, тѣ иматъ мекерета?

Нъ нѣка оставимъ тамъ и нашити чорбаджии и нашити мекерета, явно е единъ нѣмъ още повече, че имамъ право да казувамъ че царското правителство не може да стори за насъ друго нѣщо освѣнъ онова, което казува Негово Высочество въ рапортъ тѣ сж.

Съсъ други думи, царското правителство може да накара грцкити владыци да са принасятъ като граждани, да са покоряватъ на оноготи, когото припознаватъ за глава и на когото тѣ сж казуватъ представители въ една или друга епархія.

Нъ да ми даде нашата Іерархія и да ми рече: въздигамъ ви релігиозно на редътъ съ другити христіански народи, вие ще имате едно духовно управление както сѣки христіански народъ ... растояніето е голѣно, или по добрь, отъ едното до другото за едно гражданско правителство има едно безкрайно растояніе, едно растояніе, презъ което не може да са прѣиде.

Защо не може да са прѣиде прѣзъ това растояніе? Защото, каквото и да казуватъ и нашити чорбаджии и нашити мекерета исусъ Христосъ учреди черковата си като едно духовно общество независимо отъ императорити, отъ царѣти и отъ князовѣти.

Прочее сичкити тіа чорбаджии и мекеретата имъ могатъ да исчерпятъ единъ важенъ урокъ отъ рапортътъ на Н. В. Великиятъ везиръ, защото, явно е че идеити на вели-

киятъ везиръ изобразени въ тоя рапортъ сж по христіански отъ колкото идеити, които са испроваждатъ отъ Цариградъ отъ нашити чорбаджии и отъ мекеретата имъ до Белградскіятъ Българо-сърбски вѣстникъ, Дунавскіи Лебедъ.

Наистина, Негово Высочество великиятъ везиръ като познава съ единъ чуденъ начинъ темпната на властѣта на Н. В. Султанътъ нашіятъ обиченъ господаръ, ограничава са въ да проведи оня които припознаватъ властѣта на патриархътъ и които са оплакуватъ отъ злоупотребленіята направени отъ владыцити; до нарежбити, съставени отъ грцкото патриаршеско събрание.

А пакъ нашити чорбаджии и мекеретата имъ пекатъ, щото Н. Н. В. Султанътъ да злоупотрѣби законната си власть като са нагѣси въ черковнити работи на христіанити, съобразно съ тѣхнити каприци.

Нъ нѣ знаемъ че царското правителство ще отбѣгне примката, дѣто ишатъ да го направятъ да падне нашити чорбаджии, които ходятъ да му болятъ главата и които противни на съзѣтити на Высоката Порта както и на властѣта на Патриархътъ, не шатъ да цѣлуватъ ръка на голѣмѣятъ началникъ на голѣмата черква!!

РАПОРТЪ (мазбата) на Негово Высочество Великиятъ Везиръ за Н. В. Султанътъ връзъ надзира-ніето направено въ европейскити области и имперіята, по заповѣдь на Негово Императорско Величество.

(Приводъ отъ Турскъ).

» Царю,

» Въ Своего непрестанно попеченіе за благосостояніето и благоденіе ствіега на сичкити класови на Свѣти поданици, Ваше Императорско Величество благоизволи да ми повѣри значителната инссія да направя единъ испитъ връзъ оплакваніята направени въ имѣю на христіанскити народности въ Румели, и да разгледамъ управленіето на нѣкои области отъ Своити европейски владенія.

» Тіа оплакванія привлякоха естествено вниманіето на Ваше Императорско Величество. По слѣдствіе на това, азъ давамъ въ тоя поко-

» ренъ рашоритъ първенството на изло-
» женіето на монти изследованія връ-
» зъ това.

» Като узнахъ заповѣдити които
» Ваше Величество ми даде въ търгва-
» ніето ми, и като уцѣнихъ неизмѣ-
» римата значителностъ за Имперіята
» ся узнай истината и да ся даде
» право, ако потреба, на справедли-
» вии оплакванія на Вашити подани-
» ци, нищо не небрежихъ за да по-
» стигна тая цѣль, азъ си бѣхъ на-
» правилъ едно правило, вредъ дѣто
» бѣхъ, да свиквамъ прѣдъ себеси
» жители безъ различіе, да ги на-
» карвамъ да ми обявяватъ каквото сж
» могли да иматъ да кажатъ съ най
» тържественниги увѣренія дадени въ
» августійшето мѣсяцъ на Ваше Величе-
» ство, да ги запазвамъ отъ сякакъвъ
» видъ неправдини отъ които сж мог-
» ли да ся страхуватъ ако изложяха
» истината.

» Като пристигнахъ въ Нишкіятъ
» пашалжкъ, срѣдоточіе отъ дѣто по-
» вечего жалованія бѣха излѣзли, по-
» бързахъ да съставя едно извънрѣдно
» сѣдилище сложено отъ муслумански-
» ти и христіанскити чиновници при-
» сѣдинена на моята миссія, отъ съ-
» вѣтътъ на областъ та както и отъ
» гръцкіятъ митрополитъ, за да ся ис-
» питатъ сичкити събитія на които ра-
» списътъ ся бѣши съобщилъ на Ва-
» шето правителство прѣди моето из-
» пѣзаніе отъ Цариградъ. Имамъ че-
» стъта да туря подъ учити на Ваше
» Императорско Величество едно съ-
» кращеніе отъ дѣлата на горѣказанно-
» то сѣдилище. Многочисленити Опра-
» вдателни книги които ся относатъ
» на това, ся туриха въ архивити на
» Високата Портѣ.

» Ваше Императорско Величество
» ще види отъ документътъ подчинен-
» нъ на Неговото високо уцѣненіе и
» азъ му потвърждавамъ съ пай поло-
» жителниятъ начинъ, че не намѣрихъ
» никой знакъ отъ сичката тѣзи мни-
» ма система за гоненіе учредена

» отъ мусулманскіятъ фанатизмъ про-
» тивъ христіанити. Убийствата, на-
» ситствіята, убираніята на който ра-
» списътъ ся съобща дори до пріа-
» телскити и сѣюзити дворове, из-
» чезнаха почти сичкити прѣдъ съвѣ-
» стното испитаніе на сѣдилището
» Всѣко събитіе стана предметъ на
» едно особенио изследованіе: никое
» законно средство не ся забрави.

» Нъ това не ще да каже че азъ не
» сжизъ имамъ да въздржя или да на-
» кажа никоя, вина никое противоза-
» конно дѣло? Не, Царю, това би зна-
» чило че не узнавамъ чловѣческото
» естество и че защитавамъ една смѣ-
» шна претенція ако отричахъ съще-
» ствуваніето на заразити отъ които
» най благоустроенити правителства
» не сж можли още да ся отарватъ
» Онова което разумвамъ да назнача
» и гови коего произхожда отъ монти
» издирванія, е че е съвсемъ неточно
» че Вашити поданици христіани има-
» тъ да ся оплакуватъ отъ най малко-
» то си-стематическо гоненіе отъ стра-
» ната на тѣхнити съотечественици
» муслумани, защото, като чловѣческо
» общество, всяко общество си има
» свои случайни разбойници които
» правосѣдіето наказва, и съдержані-
» ето на расписътъ за когото ни е въ-
» просътъ не е съществувалъ другаде
» освѣнъ въ унатъ на онія които тър-
» сятъ да ми оклеветатъ прѣдъ Силити.
» Азъ трѣбаше да продължа прибави-
» ніето си въ Нишъ за да имамъ вре-
» ме да докажа добръ истината на то-
» ва което дързувамъ да утвърдя и за
» да мога да си направя една точна
» идея за онова отъ което жители
» иматъ пужда за успѣхътъ на тѣх-
» ното благоденствіе.

» Слѣдъ като изпълнихъ върното
» разказваніе на тая частъ отъ моята
» миссія, азъ искамъ позволеніе отъ
» Ваше Императорско Величество да
» Му изложя еднакво свѣдѣніята кои-
» то събрахъ връзъ цѣлостъта на

» управленіето на области които
» обиколнихъ, привременити мѣрки
» които зехъ и блоговети на това
» управленіе които изискуватъ да ся
» улучшатъ скоро и серіозно. Способъ
» тъ съ когото ся прибира юпюрятъ,
» учрежденіето на зантіегата, състоя-
» ніето на съобщителнити пѣтища
» даватъ на сичкити поданици, безъ
» различіе въ вѣроисповѣданіето, спра-
» ведливи причини да ся оплакуватъ.
» Създачіето на нѣколко разбойнически
» сѣдовища които да даватъ на онія
» които иматъ да ся оплакватъ сичкиги
» нужни гаранции, е една отъ рефор-
» мити които ще съотвѣтствуватъ съ-
» исканіята на мѣстото и съ отечес-
» кото желаніе на Ваше Императорско
» Величество. Уставити които дѣи-
» ствително установяватъ положеніе-
» то на поѣстніятъ данѣкъ и съби-
» раніето на неправилнити данѣци
» (руссуматъ) изискуватъ еднакво да ся
» припаватъ.

» Знамъ свобода да поднесъ на
» престолътъ на Ваше Императорско
» Величество привременити распо-
» женія които иззначихъ въ области-
» ти които обиколнихъ, и които прово-
» дихъ на управителити на онія мѣс-
» та дѣто не можихъ да отида лично,
» връзъ много отъ тия значителни
» предмети.

» Между злоупотребленіята за които
» ся увѣрихъ, сякамъ че е моя дъл-
» жностъ да назнача едно отъ тѣхъ
» което изиска еднакво едно укро-
» щеніе бързо и дѣйствително: иска-
» мъ да кажъ за поведеніето малко-
» поучително на нѣколко отъ високо-
» то гръцко духовенство въ Румели.
» Като отдавамъ справедливостъ на
» повечето отъ достопочитаемити Чле-
» нове които съставляватъ това тѣло,
» азъ не могъ да ся въздржъ да не
» утвърджъ че има отъ тѣхъ които не
» признаватъ естество на тѣхната
» вѣроисповѣдна миссія, вдаватъ ся
» въ злоупотѣбенія неврѣлчии въ

» ко отношение на чинътъ когото
» занимаватъ. Азъ оставамъ връзъ се-
» беси да подчиня слѣдъ малко вре-
» ме на потвърдението на Ваше Им-
» ператорско Величество дѣлото на
» привременната комисія която Ваше
» Величество установи въ патриар-
» шята връзъ условіята на избирае-
» мостта на епископството. Трѣба да
» ся надѣваме че въроспѣдното и
» върно изпълненіе на тоя уставъ
» ще даде край на това състояніе на
» нѣщата което вреди честта на
» духовенството като притѣснява въ
» сжщото врѣме и християнитъ.

» Правителството на Ваше импе-
» раторско Величество, съобразно съ
» Вашити заповѣди, Црю, ся зани-
» мава дѣлтелно и серіозно съ обра-
» ботваніето на проектити за закони
» връзъ сяка една отъ горнитъ точки,
» проекти които ще ся подчинятъ
» слѣдъ малко на високото рѣшеніе
» на Ваше Императорско Величество.

» Божіята Промисль е повѣрила,
» Царю, на В. И. В. славното нѣ-
» трудно дѣло да възобнови своята
» голѣма Имперія. Стѣпката която То
» накаръ да направятъ въ тоя пѣтъ е
» обширна. Сичкіятъ свѣтъ припознава
» че това що, подъ Вашето покрѣви-
» телство, ся извърши у насъ въ де-
» сять години, трѣбало е да туря дру-
» гадѣ едно време безкрайно по дъл-
» го за да ся изпълни и щеше при-
» чини важни и голѣми смѣщенія.
» Турція е длъжна на Ваше импера-
» торско Величество благодареніето че
» е преминала безъ никакво силно
» потрясеніе по главната частъ на пѣтътъ
» на прихождение прѣзъ когото Тя ся
» призовава да мине.

» То ся знай, че ний не можемъ
» да искаме да достигнемъ до свѣр-
» шенството. Нашето управление ка-
» кто имахъ честь да го кажъ по го-
» рѣ, не е безъ погрѣшки; сирѣчь, за
» да ся докаже подобрь вече зачена-
» тіятъ успѣхъ, трѣба да примичемъ
» до миналото. Тогава само истината

» и величіето на разликата ставатъ чу-
» десни. Великодушното сѣрдце на
» Ваше Императорско Величество трѣ-
» ба да ся утѣшава колкото пѣтъ То
» си помисли че тоя успѣхъ е само-
» властното дѣло на Неговото цару-
» ваніе и на Неговото първенство.

» Азъ прилагамъ тия нѣколко приме-
» чанія не съ цѣль да свѣтувамъ
» Вашето правителство да ся благода-
» ри съ онова което ся е извършило
» и да стои неподвижно: далечъ отъ
» мене тая мисль; струвами ся, на
» противъ, че вече изпълнителити рефор-
» ми трѣба да служатъ за стревно-
» ваніе на Министрити на Ваше Импе-
» раторско Величество за да ся введе-
» тѣ други, за да ся постигни онѣя
» стѣпень на благоденствіето и на бе-
» зпечността на Вашити поданици,
» стѣпень която е постоянниятъ пре-
» дметъ на Вашити желанія.

» Имамъ честта да сжмъ съ най-
» дълбоката почестъ и покорностъ.
» на Вашето Императорско Величество
» и про., и пр., и пр.,

ИЗГЛЕДЪ НА БЪЛГАР- (КИ-ТИ РАБОТИ

ЦАРИГРАДЪ 4-врія 9/21 1860

Тажъ недѣля дойде единъ попъ отъ
Балчикъ съ едно запіе съдруженъ. Той по-
лъ е онай когото туй лѣто, въ врѣмето на
нашето раздѣленіе, нашиятъ Владика упои
и испрати. Причина тѣ на негово то дохож-
даніе: е Варненскитъ Владика който пращи
за да си събере данокътъ, селяни тѣ се уп-
рѣли и не му дади; Владикскитъ человекъ
казва на господаря тѣ си че на това при-
чина билъ новіятъ попъ. Попътъ ся призо-
вава предъ паншати, гдето билъ и Владика та
тажъ за да ся уреди. При лазичинитъ въ-
проси, попътъ ся отговаря: това не зависи
отъ мене, това зависи отъ народътъ; поне-
же онъ ся отрече отъ грѣцкіятъ Патриархъ,
неможе да препознае и неговъ тукъ посла -
На това Владиката, съ повеленіе то на па-
шата го испраща съ едно запіе до тукъ.
Въ поносѣльникъ като пристига, нашата цѣ-
рква отводи тѣ го зема отъ ванпорътъ, но
на утрената като требашъ запіе то да го

заведе на портата, не можеха нашите нищо
дасторятъ: Отводя на портата — и като го
извождатъ предъ В. Везиръ, рѣшаватъ да го
претѣжтъ на патриаршія. та: Днесъ, днесъ е
въ патриаршія тѣ запрѣтъ.

Наша те чорбаджи, които ни лѣжатъ и
мамѣтъ, че ще сполучатъ да изискатъ неза-
висимъ іерархъ отъ Правителството, нека,
оставатъ сега него — и нека идатъ да из-
молжатъ тогова сирмаха! Това даже е до-
волно да покаже веки въ кой редъ е нашата
работа, да покаже до колко искрени са
думитъ на нашитъ егонисти. Дѣлото сѣкаме
да е много по силно отъ думитъ. Щели
кажатъ че ние пакъ лѣжемъ? Щели каже пакъ
Лебедѣтъ, по лѣжовніятъ си дописникъ, че
дѣлото веки е кончено — Портата изрѣкла
да ни даде Іераршіята? Щели каже пакъ г.
Бурмовъ, както бѣше казалъ въ врѣмето
когато тойзи попъ ся упои, че нашата Іе-
раршія ся влѣзе въ рѣдѣтъ и хвати да дѣй-
ствува? Това показва че нашитъ чорбаджи
сж събрани по никакъ не отбрании.

Ние, които споредъ чорбаджійскитъ духъ,
сѣкоги лѣжемъ, дали ще излѣжемъ пакъ ако
кажемъ че сички надѣжди отбѣгнахъ отъ
насъ? Дали навредъ не ще захватѣтъ тѣй да
ни правѣтъ? безъ стѣнѣніе! Търпѣніе и ча-
ваніе, по чорбаджійскитъ умъ, и сичко ще
бѣде. Това е истина — и ето прилѣпѣтъ
му. Между чорбаджи и владци, малко раз-
лика гледаме; за това ако желаніе народно-
то си добро нека да глѣдаме да ся отрѣ-
немъ какъто отъ единѣтъ — тѣй и отъ дру-
гитѣ; нека да не даваме веки вѣра ни на
единѣтъ, ни на другитѣ, зашто ни единѣтъ, ни
другитѣ иматъ свѣстѣ — и двѣтъ сж на-
посоки едно нѣщо.

— Всѣки покойникъ послѣ ся оставя за по-
мѣтъ по нѣщо — и венчаніятъ отъ какъ ос-
тавилъ, пишатъ ни, Шуменъ, оставилъ сж
помянѣтъ между любовта си.

Цѣкой си прѣди дни намѣрва по случая
едно писмо къмъ Венемина; съдържаніето
на това писмо било найпаче, да не забравя
вѣтхитъ неговъ пріятелъ; зашто отъ врѣме-
то на неговото отсѣтствіе сичкітъ сж много
нажелали, много оскѣрили — Това е дос-
тойно за вѣрваніе, зашто добиваинѣтъ единъ
отъ другъ ся раздѣлѣтъ, та пакъ ся жалѣтъ
— колко повече человекъ, человекъ — и
най паче когато сжществувъ различенъ полъ!
симпатіята между послѣдинѣтъ бива сѣкоги
по силна, по расчленна и по свързанна.

— Една дописка отъ Т. Пазарджикъ ни
забѣлежва че гражданинѣтъ като ся отрѣкли
на посланикѣтъ Пайсовъ, който отишелъ да

сѣбире отъ казаата жито, да му не даватъ. Пансія ги теглилъ до пашата за тая прес-тапка; пашата колко и да познаваше прав-дата която имаша Т. Пазарджикли-тъ, по убѣжденіето на три почтени лица Българи, принудили ги да склонѣтъ—и тъй ся пращъ попъ Алексій, който само това гледаше, да събира жито. Попъ Алекси като намерилъ едно такова врѣме, той постѣпвалъ както знаелъ. Въ село Саладиново той като не на-мѣрилъ стопанѣтъ на нѣкаа къща тамо, от-ворилъ и хватилъ съ мѣрката си да мѣри и да зима; като видѣлъ напоследокъ, жито юще остава и мѣсто нѣма дѣ да го гуди, зема на стопанѣтъ гашигъ, които были про-странни, и ги напѣва; по благополучіе сто-панѣтъ пристига съ дървеніята Господъ и си отирава житото. Въ сего текира, което има нѣма 8 къщи, дига 14½ кила жито за Владиката.

Този е владиката който жертвува, като ся отрича отъ патріаршіята, себе си за да удире кожата на стадото си. Горки нѣе българи хитрейми ся, хитрейме, дору ни пагарбать. Но, какъ нашитѣ Пловденски първенци, подпадатъ въ такава катигорія не знаемъ.

Отъ сѣмѣятъ градъ ни бѣлежи юще една друга дописка за нѣкой Нларіонъ Левкѣвъ Тополскій, който е по долечъ отъ попъ А-лексія; той като освѣтѣвалъ Панагюрската църква показатъ много чудеса като събрата ся попъ Алексія. Като записалъ и псувалъ, на последокъ унуждилъ ся да удари по сѣзата и ся узовалъ въ черногорово. Тамъ като събира селянитѣ, имъ прилага да му дадатъ 200 кила жито — а при това юще да платѣтъ юще фанзѣтъ на 300 хил, кои то Господарѣтъ му былъ длъжилъ на нѣкой еврейскъ сарафинъ. Но селянитѣ му отговорили и му дали да разумѣй че нѣма да сполучи. Разгневенъ и съ клетви възъ селянитѣ си отводя. Ето пакъ че нашитѣ вѣтхи пастыри пакъ начинахъ да вършатъ тѣхнитѣ.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРИЯ

Шюмепъ 14 Ноемврѣ 1860.

Г—не Урединче на В. Българія!

Нашити махляне нѣколко пѣти, както и сега паскоро, прѣтърпахъ прѣзъ вашія Вѣстникъ много укоренія за злото съ-стояше на училището ны при повѣтъ чь-ркъвъ, за което като нѣмаше что да про-

творѣчатъ, всичко горчиво пригълтахъ, и ся утѣшавахъ самы съ сладкъ надѣж-да, че ще доде единъ день, да засрамя-тъ тѣхниты противници и да ся пока-жатъ достойни за похвала. И ето той день дойде.

Тыя като ся посвѣстихъ отъ залиса на повѣтъ чьркъвъ, прѣдъ нѣколко дни съ-гласихъ и кунихъ близу при чьркъвтѣ единъ доволнъ широкъ къщъ за Училище. Който като приготвихъ колкото е въз-можно добръ, и натъкнихъ съ сичкыты потребны, незабавно отложихъ досега-шното даскалче, и наместо него съгла-сихъ г—на Н. Р. Блѣскова, ученикъ отъ малко врѣмя на горнето училище смиреяъ и прилѣжателенъ момъкъ. А въ онзи день на Ахрангеловъ день стана о-священіето на това училище съприличній обрядъ учителіети отъ горнето учил-ще и нѣкой отъ почтеныты граждана о-тъ горнѣтъ махля извѣстени отъ прѣ-дидшия день додохъ на повѣтъ чьркъвъ, а подиръ Божесвенѣтъ службѣ, която ся извърши колкото евѣзможно тържесте-шно, сичкыты наши първенци и множе-ство народъ отыдоха на училището, гдѣто първо станъ водосвятъ, послѣ г—нъ Бацаровъ учитель отъ горнето училище припорѣчи г—на Блѣскова на ученицѣты, като имъ припомни ученическыты длъ-жности, а г—нъ Блѣсковъ слѣдъ това изрече прилично слово, ли съ цар-скѣтъ нѣсенъ испѣвъ три пѣты отъ ученицѣты.

И тъй досегашныты укоренія връхъ нашиты махляни отъ днесъ захващатъ съ достоиннъ похвалѣ за новорасплена-тъ нѣвъ ревностъ камъ доброто. Сла-дователно доимамъ честь да ви извѣ-стѣя и жидремыты успѣхы на новосъ-ставеното това училище.

Единъ младъ долнемахленикъ

ЗЛАТАРИЦА 16 Ноемвр. 1860.

Умолявамъ е Редакторе на В. Бъл-гарія, отворете стълповеѣ на Вѣстникътъ си и вѣстете долното наше изло-жение.

Въ разстояніе почти на 3 мѣсяцы не съмъ хваналъ неро въ дѣсницѣ за да Ви съобщѣмъ нешичко и отъ наше село до-стойно за забѣлзване, понеже селото ны като не маловажно и твърдъ рѣдко ся

случава да има повинны. Нѣ сега бър-замъ да обнародвамъ долното, което мыслѣ да не интересато въобще на отечеството ны.

ГРАДИНАРСКА ОБЩИНА.

Отъ какъ начинахъ наши млади отъ еелото ны да ся разсѣиватъ по съсѣдни те страни, каквото по влашко, Богданско и Сърбіа да работѣтъ градинарство, гледаме съ удивление на тѣхъ да не станало голѣмо преобразование въ мо-ралното нѣвъ житіе, и да иматъ духъ совѣмъ любострастенъ къмъ отечес-твото си. като чие се прѣтели въспитаніе въ училище, тъй добро повѣденіе иматъ и комплументи правѣтъ на съотечес-венницѣты си. Тѣ имъ разказватъ съ отворено сѣрдце за градоветы, въ които тѣ живѣли, че каквы училища тамъ има и каквы добры учрежденія за да се въспитаватъ младицы въ книжевнѣтъ наукъ. Гдѣто сѣ не събрала скупищника отъ тѣхъ, се това съ радостно сѣрдце разказватъ. Тѣхниты облека и покрыв-кы на главѣтъ имъ иматъ форма Вла-шко-богданска, и обичатъ много да се тургурундисватъ съ влашкыя языкъ, и подражаватъ много на чуждыты обычаи; (това нѣе не за чудо гдѣто се приеми чужды обычаи и нравы защото ...) Слѣд. наше село като се състон отъ 200 фа-милии обитатели се отъ чисти българе, излѣзватъ по 9 Мартъ около 150 души да работѣтъ градинарство по чуждыты страны. И тѣ се раздѣлени на таифы, и всѣкатайфа се състон отъ 12-15 хора, които си иматъ го единъ поглаваръ за да могатъ да се съгласни въ работата си. И тъй тѣя момцы като се показватъ помежду селениты си по отличны и по събудени отъ кадѣто човѣческыя животъ; трѣбувало е само единъ да ся аби между тѣхъ, който да не родолюбивъ, за да ги воодушевы и распади повечъ къмъ отечеството имъ, за да могатъ и тѣ нешичко да му помогнатъ. Ниемаме наистина тѣкъвъ родолюбивъ мажъ, кой то да се грижи за общыты приходи на църковата ны, защото до скоро врѣме тѣзи приходи се завъртѣха отъ цинца-рина Н. Д. който се присѣлалъ въ наше село, гдѣто той много кіоравъ държѣше

работата, като додеше врѣме за да му пригледватъ хисапа, той каквото щеше то казваше на селѣните ны. Подирѣ свѣстены пѣкон отъ селенити до него-выты хисапи, дадоха му пѣтъ. И на мѣстото му поставиха напѣ съотечест-венникъ г. П. Стоянова, който е човѣкъ способенъ да върти добри дѣленѣтъ на тѣзи общи доходи. Той като вступи попечителъ чърковный, пожела да направи между другитъ чърковны доходи, и една община отъ градинарѣты, която да ся введе въ обычай да ся събра тая община всяка год. да дава пѣкоя помощ на чърковата ны. Слѣд. попятителъ ны чърковны на възраст 27 год. като човѣкъ простодушенъ и родолюбивъ, гледаше какъвъ способъ да употреби за да уголѣми чърковный доходъ, който да ѣ доста да можѣтъ да ся съградѣтъ едно учебно заведение по днешний методъ, и да ся издържаватъ еднакъ учитель по прокопчанѣтъ, отъ колкото прокопчани до сега сѣ быле. Това негово спасително предприѣтие разсужденіе за общото добро на отечеството ны, быде най-лековитый царъ за кокошечевата болѣсть отъ която страдаме и неможеме да ся отвориме очитъ, за да ся туриме общити работи наредъ, ами сме се повѣрили, на човѣцы егонисти и грабители.

Въ 58 год. стори вещь твърдо намѣреніе да предложи на градинарѣты своето горѣщо желаніе, че какъ желай да състави община отъ тѣхъ, за да може кой колкото ѣ сръченъ да подари отъ тѣхъ, да подари отъ прѣведити свои прѣтяжаниа на чърковата. И като имъ доказателствуваше, какъ ще бѣдѣтъ причина да се введе въ селото ны братско съгласіе и успѣхъ на младѣтъ за напредъ, и какво еще други плодове, ще да ся породѣтъ отъ ващо единство и проч. Тогава това како представи тѣй трогателно ка погѣ зарити на тайфити, всички единогласно изрѣкоха отъ все сръдце, това и мы желаемъ да имамы каквоо сме виждали по мѣста гдѣто сме ходили. Тогава г. П. Стояновъ изпълненъ отъ радостъ гдѣто тѣй незабавно ся прѣ и удобри желаніето му отъ тѣзи лощи съ новъ Духъ бахчованы. Тосъ

часъ заповѣда на чърковны бабички да направѣтъ 2 мѣщи хлѣбъ и друго захире и 2-3 ведра вино, и тогава тѣзи поглаварѣ извѣстиватъ всяки на тайфата си да ся събирѣ. Его же ся събраха около 90 души ся отбраны млади и всички съ влашки ботуни. Човѣкъ като глѣдаше това тѣхно стичаніе на това призованіе, неможеше се стѣрпѣ да не почувствува пѣкоя радостъ въ себѣ си за това тѣхно голѣмо съгласіе.

Като бѣше вещь всичко готово, сложи са трапезника и се украси добръ съ нужити ясія, тогава заповѣда епитропъ тѣ да ся изрѣдѣтъ редовно и чинно, който ѣ отъ тѣхъ постаръ градинаръ дава му ся да застѣпи първото мѣсто, и тѣй изрѣдѣ до най послѣдныа. Подиръ като всички добръ наредены и голѣма тихость между владѣаше; стана тогава стария градинаръ и казва на тайфити, намѣреніето коѣе ѣ, гдѣто сѣ ся тѣ тѣхъ събрали, и възглашава, че нека всяки съ радостно и искрено сръдце въ нежъ встѣпи, защото колкото пары отъ нежъ ще ся събирѣтъ, тѣ пакъ ще ся събирѣтъ тѣ пакъ ще ся употребяватъ за нашъ ползъ, нека сѣга проче сячи съ отворенъ рѣчка подари на тѣзи погѣ начална и маловажнѣ общинѣ. Това като изречи стария градинаръ, залѣха да пѣхѣтъ поведѣжъ чървено вино, и да благослови всяки на това събраніе. Най послѣ като свършиха всяки да пие; Зе тогава епитропътъ Дискосътъ и струва той начало на събираемыты пары прѣдѣ да ся намали да ѣадѣтъ, и тѣй дава всяки, кой когото ѣ сръченъ, и въ това малко събраніе излѣзѣ едно количество отъ 1200 гр. и освѣтъ това, тѣ купиха 1 чифтъ байраци отъ Букурестъ за чърковата за 1000 гр. и друга много потребица чърковны. Заkonto мы сме много длѣжны да имъ благодаримъ за тѣзи тѣхна щедрота, която показватъ на отечеството си. Слѣдъ іединіе стария градинаръ ѣ задѣженъ отъ тайфитѣ си да пѣхѣ пѣсь народна, чѣе подиръ тогава всяки по-степенно ще пѣхѣтъ, и тѣхнитѣ народны пѣсьны съдружены съ народни свирки т. е. съ гавали и цыгулка народна (българско издѣліе). Както казахме че, това събраніе не става всяка година, сто тал година пакъ става по съ усердіе и съ увѣсѣдителны

игри, за голѣма радостъ на това събраніе прѣружиха при другити инструменти и іелитѣ (турски) тѣлѣтъ. Тѣсъ год. стана въ новосъзданното училище, коѣето е вещь готово да вступѣтъ въѣрѣ ученицы на 9-врий 14, 1860 съ най великолѣпно украшеніе ведѣкъ братско съгласіе. Послѣ различни смѣшны игри, излѣзоха всички съ горѣказанныи instrumenti по улицити, и пѣхѣ всички громогласно, като ся бѣха раздѣлили на две хора. Да живѣй нашиѣ царъ милостивѣй Господаръ С. А. Междѣтъ іефендиѣтъ, който дадѣ свобода на всички безъ исключеніе на вѣра или на друго да ся наслаждаватъ подъ неговото блистателно царуваніе, века да живѣй нашъ тысящми дѣнями и побѣди на вразитѣ му да дава Богъ.

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

Оговоръ на Сардинското правителство на прускитъ денеша слѣз 13 октомврія.

(Продълженіе)

Щастливи сѣ като гледами правителството на князь-регентъ не само че припознава народната идея като единъ отъ стѣсненнати елементи на общото право, и ся прави още честь да бѣде благородный прѣдставителъ на тая идея въ Германія. Отъ една друга страна ако треба да жалѣмо днесъ като гледаме необходимото употребленіе на едно начало коѣето ся почита, позволено ни е обаче да ся надѣваме че Берлинскіятъ кабинетъ, по добръ усвѣгѣтъ съ важността на приключѣята, ще може единъ денъ да ги разгледа съ единъ начинъ по бѣзгосклонечъ и по справедливѣ.

Има една точка коѣто е нужно да ся добръ опредѣли, и врѣзъ коѣто трѣба да ся скрѣпимъ; това е че въпросътъ на Маршита на Омбрія и на Дѣтти-Спицлий е единъ въпросъ чисто Італийскъ и като такъвъ той не поврежда въ нищо положителнати права на другити сили.

Дѣйствително, общото право отъ сичкити времена припознало е на всякъ народъ способността да управя собственнати си сѣдѣби, да ся дава учреждения съобразни съ интересити си, да ся установява, съ една рѣчь, съонизи начинъ коѣто той сѣди за най-способенъ да заварди тишината и благоденствіето на Царството.

Това право не ся е нивга обявляло

за противно на международни закони. То имъ е даже и основата, защото ако ся бѣше не припознало или престѣпило, не би имало вече въ Европа нито независимост нито слобода.

Нѣ нѣкои ни възражаватъ: земленити раздѣленія на Италия ся потвърдиха отъ тържественни трактати; слѣдователно Европа има въ тѣхъ едно управление отъ което не може да ся отрече безъ да ся откаже въ сѣщого врѣме отъ сичкити заминали преданія безъ да потвърдни бѣдѣщето на непознатото на революцїити и на бѣдствїята на простонародни увлеченія.

Азъ не ще да испытвамъ тука до колко международни условия за които искатъ да говорятъ сж ся внушили въ истиннитъ интересъ на Италия. Нѣ работата въ самосебеси, сиречь ра сположенїята на единъ трактатъ, могатъ ли да обематъ съвършенното и вѣчното отречение на народътъ отъ наредата на своето вѣтрѣшно установление? Явно е че Берлинскїятъ кабинетъ не ще да поддържа едно такова поучение.

Исторїята на послѣднити четиридесѣтъ години ни доказва че общити договори ся назначени да притърпяватъ измѣненїята изискани отъ времѣто, и Европа не върва че си рѣмва зѣ като почита първо и като припознава по сѣтнѣ измѣненїята изпълнени вѣнъ отъ своето право за първенство.

Европа бѣше отъ много време насамъ приела че положенїето на Италия трѣбаше да ся измѣни въ полза на мирътъ и на порядокътъ. Берлинскїятъ кабинетъ, чрезъ орждїето на Г. де Шлайницъ, ви е повече отъ единъ пѣтъ, господине конте, разказувалъ въ тая смисль, и неговото разказване бѣше съобразно съ онова на повечето други кабинети. Нѣ днесъ, прѣдъ онова което ся случи въ маршити и въ Неаполъ, казвагъ ни: Вашето поведѣние не е било всякога безпогрѣшно; еди кое дѣло е противно на макси-

мити на пр вѣто, еди кое назначява едно предѣдущо вредително събитїе

Нѣ чинами ся че и нѣи имаме право да попитаме: Нашя погрѣшка ли е ако Италия е напуснула пѣтятъ на реформити който ни ся рекомандува отъ пруското правителство и на който пѣтъ нѣй дадохме примѣртъ десѣтъ тамъ години? Нѣ трѣба да забравяме причинити когато ся касай да ся сж дятъ събитїята. Малкити Царства на сръдна Италия, Свѣтото Седалище и Неаполското правителство сж онїа които, когато му бѣше времѣто, отказаха сичкити средства за примиряване съ угорченити и притеснени народонаселенїа. Австрія е оная която миналата година, като нападна Пиемонтъ, ускори приключенїята; тая е която доказа на Италианцити че Полуостровътъ не ще има нито тишина нито независимост додѣ не ся съедини въ едно и сѣщо Цѣрство.

Нѣи не ще да ся скрепями повече връзъ това събитїе, което владѣи сичкото положение, и нѣи питае кое е жалуванїето което правятъ на правителството на царятъ. Ще го набелятъ дѣто е дошелъ на помощ на едни народонаселенїа които ся бѣха освободили отъ правителството си, отъ едно правителство съ което тѣ бѣха въ борба отъ четиридесѣтъ години на самъ. Нѣ онова що извършихме нѣи въ обстоятелства които, отъ само-себеси, би извинили нашето поведѣние, разни-ти Европейски Царства не ли го направиха въ други времена, и въ обстоятелства които бѣха далечъ отъ да даджтъ сжщото извинение? Мигаръ Франция и Англия, когато тѣ даваха помощ на подигнатити Фландри, тѣпчяха подъ краката си международни закони? Тѣя закони бѣха ли пристѣпани отъ Лудовика XIV когато той си подаваше ржката на унгарското възбунтованїе, отъ Свѣтътъ (1) ко-

1) Etats-Généraux, едно време въ Франция свѣтъ или събрание който ся съставляваше отъ трити класа на цѣрството: духовенството, благороднити и народътъ.

гато тоя свѣтъ подкрепляваше Гійома д' Оранжъ срещу Іакова II, отъ Лудовика XVI който толко благородно спомогна на освобожденїето на Съединени-Штати въ Америка, отъ христїанската Европа която извали Гръцко отъ османското завладенїе?

Не можемъ следователно да въспрїемемъ укоренїето което послѣднити дѣла на правителството на царятъ навѣкоха въ Берлинъ, и което укоренїе ся намѣрва изражено въ денешнѣта отъ 13 октомврія. Намъ ни е мѣчно като гледаме толкова строго уцѣнено, отъ единъ либераленъ и съхранителенъ кабинетъ, нашето поведѣние, което ся е неурестанно вдъхнувало отъ тѣя двѣ началѣ. Това ни е мѣчно намъ, защото Европа не трѣба да ся мами до тая стѣпенъ връзъ приключенїята на които Полуостровътъ е театртъ. Европа не трѣба да забравя че правителството на царятъ е въ Италия самата съхранителна власть способна да припречи една сижка на истинскїятъ бунтовенъ духъ и да го покорѣи.

Нито е справедливо нито е благоразумно да ся разслабва тая власть като ся раздѣли и като ся насили да ся подпре, въ нѣкои обстоятелства, връзъ елементи които могатъ да станатъ вредителни. Трѣбаше напротивъ да ся съединятъ съ усиліята му въ полза на порядокътъ и на мирътъ; като му спомогнатъ да надвѣи на мълкотѣи и отъ които е забиколентъ.

Нѣимаме нищо да крїимъ; нѣимаме нищо да притворствуваме; нѣи сме Италия, и нѣи дѣйствуваме въ нейното имя. Нѣ нѣи сме въ сжщото време умѣренницити на народното движенїе; нашити усилія, нашити май постоянни старанїа нѣматъ друга цѣль освѣнъ да го управятъ, да го здържатъ въ правити пѣтища и да въспратъ да не ся измѣни отъ печисти смѣшенїа.

Нѣи сме прѣдставителити на монархическото начало косто, въ Италия, бѣше изчезнало отъ сѣрдцата прѣди да

ся срини отъ простонародното отми-
щеніе. Тована чяло, ній го подигнахме,
ній го подкрепихме, ній му дадохме
едно ново освѣщеніе. То е нашата сила
въ сегашното време, то ще бжде
дѣятелъ на бѣдѣшето.

Увѣрени въ сираведливостта на
причината която защищаваме и въ пра-
восъдіето на нашити намѣренія, ній
имаме надеждата да развързимъ и да
надвигнемъ мѣстнотити на положеніето.
И когато Италия ся установи връзъ
непоколебимити основи на пародното
право и на монархическото право, ній
сие убѣдени че Европа не ще да
подвърди строгото разсѣжденіе съ
което ни мажатъ днесъ.

Дайте, господине конте, да прочете
на г. Барона де Шлайницъ тая депеша
и му оставете приписка, ако го желай

Примете, и пр.

Подписанъ С. Кавуръ.

—Прускити вѣстници ся припира-
дѣтелно връзъ давіята Штайбръ-
Шваркъ която, както ся види, ще
стане една важна правителствена ра-
бота. двамата тѣмъ чиновници които
занимаваха високи чинове, ся бѣха ту-
рили въ располагаемость. Либерална-
та преса била отъ Шваркова старна,
и ся обявила противъ цеговътъ проти-
вникъ Штайбра, ветхиятъ управитель на
полиціята. Много вѣстници отъ тая
боя искатъ дори да ся обвини мини-
стрътъ на правосъдіето Г. Симонсъ.
Въ Берлинъ вѣрватъ че тая давія ще
докара нѣкон измѣненіе. Г. Симонсъ
обявилъ вече въ срѣдъ свѣтътъ на
министрити желаніето си да ся оттегли
и изложилъ причинити си въ едно дълго
слово което изрекалъ кѣмъ сътрудни-
цити си. Тія го подканили, казватъ,
сѣдъ като ся искара тая работа; за-
щото уставката на министрътъ въ него
време можъ да оправдай обвиненіята
които ся праватъ противъ департаамента
тъмъ когото управлява.

—Вѣстникъ *Opinion* претендирува
че единъ човѣкъ отъ английско Прави-

тельство който е зель едно твърдѣ дѣ-
ятелно случаетвие въ сичко което ся
относя до социалната икономія на оте-
чеството му и който ималъ пріятелство
съ баронъ де Брукъ, биль далъ услу-
гити си за да предложи уставката на Ве-
неція и за да зафане единъ договоръ
връзъ тоя предметъ. Сѣдъ смърта
на Г. де Бюка тоя планъ ся остави
на една стърна: сега ся види да ся е
зель пакъ изново отъ дипломатити.

Ако тія договори не сполучатъ, вѣро-
ятно е че Австрія ще гледа да развържи
тоя въпросъ чрезъ орѣжіята. Римскія
въпросъ ще ся развържи и тоя сѣдъ
малко. Когато Италия ся съедини подъ
единъ само скиптръ французити не ще
иматъ вече работа въ Римъ. Италия ще
земе тогава доброволно срещо католи-
ческити сили задължителността да за-
варди една цѣла незвис мостъ на ду-
ховната власи на Папата.

Сѣкакви пѣща и Новини

Наскоро ще излѣзатъ отъ печать двѣ
книги, отъ които спорѣдъ нашити из-
вѣстия ся пуждаатъ нашити училища.
Тѣ сѣ *Географія и кратка физикъ*, съ-
ставени и издадени отъ Г. Йоакима Гру-
ева, управитель на Пловдивскити бѣл-
гарскити училища. Които желатъ да си
придобятъ отъ тія книги, могатъ да ся
отнесатъ до издателятъ въ Пловдивъ.

—Прислехи едно опроверганіе отъ Ко-
привница върху отговоратъ, поместенъ
въ нашиятъ листъ отъ 84 брой, за о
правданіе на селскіятъ векилицъ. Ние не
видимъ друго въ него освенъ едно по-
втореніе на онова на което са е отго-
ворило. Съзнителатъ на опроверганіето
за да даде по голема важность на
писаното си, притура че копривщенски
ти попове, споменати въ отговорътъ отъ
84 брой, запонени сичкити още прѣдъ
седемнаесетъ години, искатъ си честа.
Не е казано въ писмото отъ кого я
търсятъ, и не са надѣваме да я търсятъ
отъ насъ, защото ние сѣкому даваме
честъ споредъ дѣлата. За да сполучатъ
по добръ, ния свѣтъваме тія попове да

ситърсятъ честъта отъ грѣкскіятъ владика
който ги е запонилъ за пари, а не за
достоинството имъ.

—Рускіятъ вестникъ, *Колоколъ*, който ся
издава въ Лондра, обнародва единъ чле-
нъ подъ заглавие: *Сърби и че погорци*
въ случай на тѣхнити нови князове.
Колоколъ ги свѣтвува да ся оставятъ
веки отъ надѣждити си за добро отъ Ру-
сия и да гледатъ сами да си сторятъ
добро. Ние извличаме отъ тоя членъ
слѣдующити редове, които бы могли да
послужатъ за урокъ и на нашити Българе.

« Сѣки пѣтъ, когато петербургското
Правителство ище да откъсне нѣкъи къ-
съ отъ Турція или да оплещи Австрія,
та панълинова, казува *Колоколъ* на
Сърбити и на *Чьмогорцити*, вашити
страни съсъ агентити; то е ставало по-
времето на Миниха и ана Иванова, на
Польомкина и на Екатерина, на Алек-
сандра I и на Николая I. Агентити ся
тълкували за православіето и раздавали
Сърбия, засвободата (на която видися
особно да ся приучили въ петербур-
гъ); надѣждити сѣ възбудиха, наскър-
бенити сѣрдца сѣ тупкали по силно,
помощта единъ пѣтъ обречена, вые са
пригответе, вые са увѣрватъ, а пакъ
туку видимъ нѣдѣтъ при кючукъ кайри-
ражи или въ Едрене мирътъ ся сключи-
чява — и агентити издрѣслюватъ увѣ-
ренити народи прилапени, а петербур-
гското правителство, въ очила, прови-
кнуваса на нѣмски языкъ: *че то никоги*
*не давало тѣмъ кизисъблазителни надеж-
ди и нѣмцити вѣруватъ*, а Австрія и Турція
са явяватъ, съсъ свойти свѣти и съсъ
свойти башабузуци да на казуватъ по
причина на вѣрата въ Петербургъ.

« Това са е повтаряло дваистьнѣти а
у васъ се са купували портретити на
Александра I. още и на Николая I.
Врѣме е веке да ся развърже визелатъ.

Мон. Ц-градъ 1860 Декем. 10

Дир. Тур: гр.....	113—20
Дир. Англ.....	124—
20-франгъ.....	99—20
Полъ Имп.	100—
Медж. бѣле	22—20

ПОДМИСТНИКЪ НА БЪЛГАРИЯ

Дъждовети на сърдцето
отъ Августъ Макетъ (*)

XXVI

Контъ Фредерикъ де Вюргенъ, младецъ, или подобря човѣкъ младъ тридесѣтъ и пять годишенъ, бѣше единъ конникъ паленъ съ отличие и съ духъ. Той е билъ на бой много пѣти въ Циркассія въ това военно училище на Русити; той бѣше храбръ и добръ офицеринъ, самолюбивъ безъ мѣрка и безъ срамъ, като смисаши съ московскія характеръ французката мая която може да направи единъ куртизанъ повече прелъстенъ въ очити на господарѣтъ.

Достоенъ близнецъ на сладката Зика, която познаваме, той защитаваше сестрата си която покровителствуваше брата си. Тѣхната дѣятелностъ, тѣхниятъ съюжнителенъ обичай, тѣхното взаимно довѣреніе ги обезпечаваше въмъзъ взаимната имъ бждъщностъ.

На тоя човѣкъ, страшенъ противникъ въ сяко отношеніе, бѣше дѣто Калиста въ своего благородно негодование проваждаше Арманда, самитъ защитникъ когото тя е могла да натувари съ спасеніето си или съ отмъщеніето си.

Армандъ примина скоро разстояніето което го отдѣляше отъ ***. Той пристигна тамъ пѣтъ дни слѣдъ тръгваніето си. Пѣтигѣтъ, доста джѣкъ за да улесни размисленіята отъ всякакъвъ родъ, не бѣше изчерпилъ въ него рѣшеніето; то бѣше на точно искусство, и, когато той пристигна до онова мѣсто гдѣто знаеше че ще намери Г. де Вургенъ, тоя дивинъ бѣше изгубилъ довольно отъ честь та си за праственната та си борба. Физически, Армандъ бѣше по доленъ; той бѣше твърдъ много уморенъ.

Като видѣ беднитъ малкъ градъ дѣ-

то конгѣтъ държеше вѣрдия, Армандъ си скрени, намѣри, спорѣдъ както му бѣше показалъ мужикѣтъ, безцѣленъ водителъ откакто Армандъ бѣше изгубилъ отъ погледѣтъ си цивилизаціята и отелити а, едно прибѣжище което можеш да си търпи и въ косто той зафана да си двандесѣтъ чѣса на-родъ. Слѣдъ това той се ублечи, туря се изново въ упражненіе, наѣде се добръ, и, като прочете пакъ Калистиното писмо, безъ да я набеди нито единъ пѣтъ, като даде на Луціана найпрѣвѣити си мисли, той се унасти, увѣренъ за себеси и за правото си кѣмъ палатѣтъ — това се зовеше така на Г. командантинъ на крепостта.

Едно виране забиколено отъ великоленини градини затворено на около съ тараби, много мали външни украшения отъ идинъ страшенъ вкусъ, найледовитата простотія отъ вътрѣ, ето ги палатѣтъ когото обитаваше конгѣтъ.

Армандъ се бѣше увѣрилъ отъ мужикѣтъ че противникѣтъ му, слѣдъ една дълга разходка на нонъ, бѣше си дешелъ за да си почине една чѣсть отъ денѣтъ, спорѣдъ обичаѣтъ на военници отъ кое да с мѣсто слѣдъ упражненіята, Той се представи на конгѣтъ, комуто си проводи картата, обичай извѣстно новъ за капоралѣтъ когото конгѣтъ употребяваме като слуга.

Армандъ стоеше въ второто преддверіе, така близо щото да може да чува, ако не може да види сяко що щеше да се случи въ салата дѣто бѣше вѣзвалъ капоралѣтъ проведенъ отъ мужикѣтъ. Не ще казвани че Армандъ бѣше облягалъ тоя послѣдниятъ като слуга на единъ западни дворянинъ. Подробностъ на която капоралѣтъ, като не издирваше такива дребни работи, не бѣше далъ внимание, като си въображава белки че сячка Еврона е една руска провинція дѣто приказватъ само руски.

Армандъ слушеше. Той чу едно въсклицаніе да излиза отъ тая сала съ

динъ гѣстъ облакъ тютененъ димъ Сетѣтъ, слѣдъ това въсклицаніе причинено отъ едно твърдъ естествено удивленіе, единъ човѣкъ покритъ съ една брандбургска вѣста, показа се на рагѣтъ на салата, безъ вратовръжска и съ крѣпва ѣжж. Тѣзи човѣкъ бѣше есѣщиятъ конгѣФредерикъ, когото това име Біержъ бѣше толкова замаело щото той бѣше заборавилъ истиникѣтъ епистоерещаніето, истиникѣтъ толкова силъ у Севернити човѣци.

Той не повѣрва онова което виде. Той виде, и нервнината се показа на лицетому.

— Господинъ ... избѣбра той слѣдъ едно неискано движеніе за да влезе да си промѣни дрехити.

— Армандъ де Біержъ, каза Армандъ съ една снисходителна учтивостъ

— Магдалински булевардъ! извика конгѣтъ като прочети пакъ картата И вѣй идите отъ тамъ Вѣйте де. Господине, вѣйте де, мола ви.

Той го водеше отъ ржката учтиво и го внасеше въ тая сала дѣто безнокойниятъ му погледъ би искалъ да скрий, да нареди или да украси много нѣща вѣднелини на неговата честъкато човѣкъ изащій и богатъ.

Нъ Армандъ бѣше единъ Паризинъ добръ въскитанъ, и сячко е казано. За него не му сявидеше за нищо да туря въ удобство единъ Русинъ ubezпокоенъ отъ разниѣната си покънина.

— Господине, каза той като се подемисаше, азъ додохъ да фана нечаянно единъ съдатинъ водъ чѣдѣртѣтъ му; ще ми пѣвини ли благополучіето.

— Това е право, отъ истина ма фанхте нечаянно, каза като сяподсмѣя и той.

— Да, командантинъ, вамъ ви сяиска да намѣткните нѣкоя бли стателна униформа за да смажите съвсемъ бѣлѣтъ ми сюртукъ, отговори Паризинъ; нъ оставете ми попе равенството. Мене ми много трѣбва това равенство за работата която ма е довела тука.

*) Вижъ № 89.